

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 272, gener del 2010

CDM **25** anys
1985-2010

CDM **25** anys
1985-2010

Gent del Masnou, associació adherida als actes commemoratius de "L'Any Amades", ha rebut el Manifest que, de manera unitària, serà llegit a la cloenda del proper dia 17 a diferents municipis del país. Per tal de fer-ne el màxim ressò possible, ens plau reproduir-lo en portada, amb la certesa que el tarannà del manifest és el que ens ha motivat durant aquest 25 anys de vida social que enguany celebrem.

Manifest de L'Any Amades

L'any Amades és la commemoració del 50è aniversari de la mort de Joan Amades, però també una crida lliure a tot el país i en especial al món de la cultura popular per reflexionar sobre el moment actual. Ja no parlem de folklore sinó de patrimoni, que és el llegat dels nostres avantpassats que volem transmetre als catalans del futur.

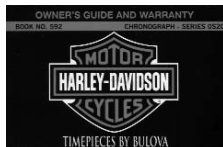
Vivim una època de modes i globalitzacions que disposen, a més de l'impuls de la novetat, de la força d'agents divulgadors d'altres cultures. Catalunya viu una pretesa època d'or de llibertats. Per això, quan el que es considera normalitat és la tònica general, hi ha una tendència a la relaxació. En moments com aquest és quan hi ha el perill que es perdi la nostra identitat.

Joan Amades va ser un home que va treballar incansablement pel país i que, sense frases grandiloqüents, dedicà tota una vida a l'estudi i a la divulgació de les tradicions. Avui, el seu exemple ens ha de remoure la consciència, ens ha d'impulsar a lluitar sense vergonya per la cultura popular catalana, viva i permanentment renovada, que és la forma més genuïna de la nostra manera de ser.

MASNOVINA

RELOJERIA - JOIERIA

1964 · 45 anys · 2009

Descomptes especials d'aniversari

Plata Pura

Barcelona, 9 · 93 555 07 76 · CE masnovina@masnovina.com - www.masnovina.com

TALLERS MASNOU
1923-2010

Exposició i venda:
Àngel Guimerà, 14.
Taller: Puerto Rico, 28
93 540 31 57 el Masnou

ATENCIÓ, NADONS MASNOVINS NASCUTS EL 2009!

NOVA CONVOCATÒRIA PER A LA FOTOGRAFIA
DE NADONS .

DIUMENGE, DIA 10 DE GENER A 2/4 DE 12 DEL MIGDIA.

La fotografia es farà, com de costum, a les
escalinates de Bell-Resguard.

Informació: 93 555 80 06 - 93 555 21 13

Primeríssim

**EXPOSICIONS:
PER TAL DE COMPLETAR
EL CALENDARI
D'EXPOSICIONS PER AL
2010, TOTS ELS INTERES-
SATS CAL QUE ES POSIN
EN CONTACTE AMB EL
VOCAL DE CULTURA, SR.
JOAN MURAY, AL LOCAL
SOCIAL O BÉ PER
TELÈFON 93 540 39 29
O CORREU ELECTRÒNIC
gentmas@suport.org**

**Que tinguem
un Bon Any
2010!**

Editorial

CDM **25** anys
1985-2010

El dia 27 de gener d'enguany és un dia ben especial per a la nostra associació. Just es compleixen els primers vint-i-cinc anys de la nostra història, curta, si voleu, però intensa, a l'entorn d'un projecte en comú que hem anat desplegant al llarg d'aquests anys, treballant de manera altruista per la llengua i la cultura catalanes, fent país, des del lloc que coneixem i estimem més: la nostra vila i la nostra gent.

Va ser a la seu del Casinet (SOCNUM), societat masnovina que ens va acollir en els nostres inicis, que aquell diumenge de l'any 1985 ens vam aplegar els pares de la criatura i, a l'entorn d'una taula expectant, vam signar l'acta de constitució de la naixent *Gent del Masnou* i els seus estatuts socials.

No cal dir que ja feia uns quants mesos que s'estava gestant i prenia forma la incipient associació, amb tot el treball previ de confecció de l'esborrany d'estatuts, l'ideari i els projectes debatuts en nombroses reunions prèvies, a casa de l'un o de l'altre; però fou aquell 27 de gener que *Gent del Masnou* veié la llum definitivament, sense comptar amb més recursos que les pròpies forces i un munt d'il·lusions.

I són aquestes forces i il·lusions, encara intactes, el que ens ha permès realitzar aquest recorregut de vint-i-cinc anys fins avui, comptant amb el suport extraordinari de tots els socis que ens han acompanyat –alguns, malauradament, ja no són entre nosaltres– i ens han fet costat en diferents tasques, des de les més modestes fins a les de més responsabilitat. Moltes gràcies a tots.

Com que l'ocasió s'ho mereix, durant l'any farem alguns actes de celebració, que anunciarem oportunament. Aprofitarem l'avinentsa per revisar la feina feta i projectar-nos endavant bo i millorant tot allò de què siguem capaços, tocant de peus a terra i comptant amb les naturals limitacions dels qui fem les coses voluntàriament, per pur esperit de servei i sense esperar res a canvi. En aquesta tasca gratificant, però també feixuga, necessitem el suport de tots els socis i simpatitzants, i serà important qualsevol ajut o col·laboració que pugueu aportar a l'associació, des de la inevitable quota de soci fins a qualsevol altra aportació personal en funció de les habilitats i disponibilitat de temps de cadascú. Tot és important. Veniu-nos a veure i digueu-nos amb què podeu col·laborar. Sereu molt ben rebuts.

I per acabar, un prec als habituals lectors d'aquest butlletí i que encara no sou socis de *Gent del Masnou*: ara és un bon moment per sumar esforços i de fer pinya per assegurar-ne la continuïtat: **Feu-vos-en socis ja!**

13-D Va ser una festa. Hi havia moltes expectatives per saber quina resposta tindria la crida a la consulta popular sobre la independència de Catalunya celebrada el passat 13 de desembre al Masnou i, simultàniament, a més de 160 municipis catalans, i podem dir, sense por d'equivocar-nos, que es van complir a bastament. Encara que és important de valorar el nombre de vots aconseguits i la tendència d'aquests, volem ressaltar especialment el comportament cívic durant la jornada de consulta, sense cap tipus d'incidència, el caràcter festiu i joïós viscut en aquesta primera oportunitat d'expressar, obertament i sense pors, quin és el futur que desitgem per a Catalunya, malgrat el caràcter no vinculant de la consulta. Va ser una lliçó de democràcia ben entesa.

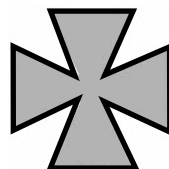
Cal felicitar i agrair la feina feta per la coordinadora de la consulta i de tots els voluntaris de la societat civil que hi van participar, amb seriositat i rigor, suplint amb esforç personal i imaginació totes les mancances d'ajut institucional que van llstar la consulta. Felicitats a tots i enhorabona!

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
TOQUEM DE PEUS A TERRA per Joan Camps.....	7
RASCA I PICA per Ramon Serra.....	9
13D per Pere Companyó.....	11
EFEMÈRIDES DE L'ANY 2010 per Joan Muray.....	12
LIMA per Joan Maresma.....	15
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	16
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran.....	19
CRÒNQUES.....	20
TEATRE CAPITAL per R.M. Isart i M.J.R. Lucas.....	25
ARRAN DE SOL per Fledabult.....	26
ELS LIBERTY per Josep Condeminas.....	26
GAIREBÉ TOT AIXÓ ÉS VERITAT per Carles Maristany.....	27
QUI ÉS AQUEST PERSONATGE per Antoni Ferrero.....	28
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	29
LA PUNTA DE LA LLENGUA per Esteve Pujol.....	30
LA CUINA DE L'ANTÒNIA.....	30

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Gener 2010

Cap d'Any	1	divendres	Viayna C
	2	dissabte	Aymar
	3	diumenge	Aymar
	4	dilluns	Riera
	5	dimarts	Dominguez
Reis	6	dimecres	Dominguez
	7	dijous	Fàbregas
	8	divendres	Viayna C
	9	dissabte	Ocata
	10	diumenge	Ocata
	11	dilluns	Fàbregas
	12	dimarts	Viayna C
	13	dimecres	Riera
	14	dijous	Aymar
	15	divendres	Ocata
	16	dissabte	Fàbregas
	17	diumenge	Fàbregas
	18	dilluns	Viayna C
	19	dimarts	Dominguez
	20	dimecres	Aymar
	21	dijous	Ocata
	22	divendres	Riera
	23	dissabte	Dominguez
	24	diumenge	Dominguez
	25	dilluns	Riera
	26	dimarts	Aymar
	27	dimecres	Ocata
	28	dijous	Dominguez

29	divendres	Fàbregas
30	dissabte	Viayna C
31	diumenge	Viayna C

17a Trobada de Nadons.
Nascuts al Masnou el 2009.
Diumenge 10 de gener del 2010
a les 11.30 a les escalinates
dels jardins del Bell Resguard.
 Tocant a la N.II

Febrer 10

1	dilluns	Aymar
2	dimarts	Ocata
3	dimecres	Riera
4	dijous	Fàbregas
5	divendres	Viayna C
6	dissabte	Aymar
7	diumenge	Aymar
8	dilluns	Ocata
9	dimarts	Riera
10	dimecres	Fàbregas
11	dijous	Viayna C
12	divendres	Fàbregas
13	dissabte	Dominguez
14	diumenge	Dominguez
15	dilluns	Riera
16	dimarts	Fàbregas
17	dimecres	Viayna C
18	dijous	Dominguez

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
 El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r e c f a n t à s t i c a b a s t a n t a d i c a r f a r a n t a q u e s a r c o l d a m b

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

GRÀCIES

Em llevo el 14-D amb unes angines que amb prou feines em deixen empassar saliva. M'he de quedar al llit i sentir com les veus autoritzades del país disserten sobre el que van fer o el que no van fer els catalans i catalanes el dia anterior: ha de ser ben bonic això de cobrar per anar dient el que et passa pel cap –o el que et diuen que t'ha de passar pel cap– per tots els mitjans del país, experts de tot i de res. Ja fa temps que no crec en els tertulians, se'ls veu massa el llautó, a la majoria. Crec mil cops més en els masnovins i masnovines que, voluntàriament i amb recursos casolans, van organitzar una jornada històrica que milions de catalans que han viscut en aquest país durant els darrers tres segles haurien volgut viure i es van haver de quedar amb les ganes. Vés a saber les bestieses que es deuran haver dit quan surti aquesta carta, però sempre quedarà el meu reconeixement envers la gent que, sense cap afany personal, va dedicar esforç, imaginació i hores del seu temps a fer-me una mica més feliç.

Joan Marc Ramos

PARLAMENT I TOROS

Senyors,
Llegeixo als diaris que en la

darrera sessió del Parlament de Catalunya es va batre el rècord d'assistència per debatre el tema de braus sí, braus no. Quina vergonya! És que no hi ha altres assumptes més importants com l'economia (crisi), ensenyament, salut, tercera edat...? Per què no hi assisteixen tots sempre? Varen ser escollits pels nostres vots com els nostres representants i, a més, els paguem nosaltres. Per què no s'estableix un control d'assistència i, segons les faltes, que deixin el seu escó a un altre que sigui més honest i complidor? Tenim una classe política que fa pena i després es queixen de l'abstenció!
Cordialment,

Pierfranco Fornero Vallés

EL QUE NO S'HA DIT DE DOGI

DOGI tenia ofertes llamine-res d'altres municipis. Però per sentiment es volia quedar al Masnou i, amb el suport explícit del comitè d'empresa, van recórrer a l'ajuntament de la vila el desembre del 2000. El maig del 2001 es va signar un conveni urbanístic i a final d'any s'aprovava el text refós del pla general, que incorporava el conjunt de l'operació. Es van aplicar els mateixos paràmetres urbanístics que en altres ciutats de Catalunya,

governades per diferents forces polítiques, perquè des de CiU volíem garantir el màxim d'equitat i transparència en les compensacions i cessions al municipi. A mitjan 2002 s'aproven inicialment els projectes. DOGI tenia pressa per començar les obres. Al maig del 2003 CiU es va quedar sol i en minoria defensant el darrer tràmit municipal per a l'execució dels projectes. La resta de forces polítiques –s'acostaven eleccions– no van donar suport al conjunt de l'operació. Vam advertir-los, i així consta a l'acta del Ple, que “com més temps passa, més risc hi ha que les coses acabïn malament” i “que no es pot jugar amb el futur de 500 famílies del Masnou”.

No van guanyar, però van constituir el tripartit i formaren govern. Van fer un nou conveni, el 2004, amb una fàbrica, la meitat de la que s'havia aprovat inicialment, a canvi d'una dotzena de pisos socials més, més places de pàrquing i “garantir els llocs de treball”, que abans sembla que no els garantien, tot i que no sé per què llavors DOGI feia una fàbrica el doble de la que ara ha fet. En definitiva, endarrerir-ho quatre anys, per penjar-se la medalla. En el següent mandat, 2007, apareixen les preses i els neguits per allò que ja havíem pronosticat, i posaren en contradicció el govern, el PSC pressionant perquè es construís la fàbrica a corre-cuita, sense llicència, els d'ICV no donant la llicència d'obres: esperpèntic!

I, com era de preveure, el temps juga en contra, la crisi econòmica i

l'endarreriment provocat per la miopia d'uns polítics demagogs ho ha engegat tot a dida. I ara esquiven el mort i l'hi pengen a un altre. La crisi la pateix tothom, però no és el mateix tenir la situació financera resolta que tenir-la empantanegada. La falta de liquiditat, a causa de l'endarreriment, ha complicat enormement la viabilitat de l'empresa i, lògicament, ha repercutit en els treballadors. Si no s'haguessin perdut inútilment aquests quatre anys, la situació seria diferent, la crisi general no l'hauríem estalviada, però DOGI l'hauria afrontada en millors condicions.

Senyors del govern, no carreguin els neulers als altres i entomin la seva part de responsabilitat, que no és petita. L'avarícia (= egolatria) trenca el sac. Han fet perdre bous i esquesles. S'han ben lluit!

Llorenç Birba

PROU AGRESSIONS AL PATRIMONI HISTÒRIC!

Amb motiu de la inauguració de la plaça del Mercat Vell, un grup de persones que vivim al Masnou volem donar la nostra opinió sobre quin ús es dona als espais públics al poble.

L'edifici del Mercat Vell era un espai municipal gran i cobert, que podia albergar fires i concerts, a la vegada que constituïa un lloc identitari del poble, sobretot per la seva ubicació a primera línia de mar. La inexistència del Catàleg del Patrimoni Històric al Masnou permet que edificis com aquest puguin ser enderrocats.

Valorem que el Masnou disposi cada cop més de places per tal de realitzar acti-

vitats i fomentar les relacions entre nosaltres; no obstant això, creiem que la plaça del Mercat Vell té mancances.

Considerem que no és un espai adient per fer les activitats que requereixen silenci, com les havaneres, sardanes o concerts, ni tampoc on realitzar activitats amb infants, perquè la proximitat de la N-II ho impedeix.

Creiem que en comptes dels habitatges construïts hauria estat més útil habilitar un espai cobert on poder realitzar activitats en cas de pluja (i així no saturar Ca n'Humet), ja que podríem dir que més habitatges al poble son innecessaris. Entenem que si l'entrada del pàrquing dona a la N-II és perquè l'Ajuntament no té gaire present la mobilització ciutadana a favor de la via cívica a la N-II.

Per últim, creiem que l'Eix Cívic Blau-Verd, que ha d'unir el port i el mar amb el Parc Vallmora, ha de minimitzar el seu impacte al mediambient; per tant és fa difícil creure que una plaça que pràcticament és de ciment constitueixi un espai verd.

ZONA VERDA? LES ARRELS NO NEIXEN DEL CIMENT!

Uns masnovins/es

HO PODEM ACONSEGUIR

Creixerà l'esperit independentista del 13D?

No ha estat un foc d'encefalls ni una jornada ociosa com s'ha dit. El que es va votar quedarà en la història i no es convertirà en cap anècdota. No volem polítics grisos, sense una idea clara i catalana, faltats d'il·lusió, de compromís i plens de

males intencions. A partir d'ara tot començarà a tenir un altre color.

Si ens continua guiant aquesta gent ho tenim clar: "**Cataluña**".

No podem tornar enrere ni quedar aturats. Hem de defensar les consultes populars cap a la independència. Ens hi juguem un futur millor.

Estiguem alerta perquè ens voldran confondre. Que no ens agafin desprevinguts. Tinguem clar que ja no ens serveixen ni estatuts ni federalismes ni promeses de venedors mentiders.

Gent catalana d'arreu, d'esperit noble i valent, amb ganes de tirar endavant una Catalunya nova, si estem units i ho volem, ho podem aconseguir.

Lluís Valls i Mari

COM PICA... I A L'EIX

He llegit amb molta atenció l'escrit de rèplica del Sr. Fàbregas (ICV) als seus antics socis de govern (ERC), i a fe que li piquen i molt les crítiques, o el que segons ell són "mitges veritats", publicat en *el Masnou Viu* del mes de desembre. Seria molt grat per a molts masnovins i masnovines que el mateix tracte que demana per a vostè, l'hagués aplicat de bon principi respecte als antics governs de CiU que el van precedir i a l'obra feta en aquells mandats.

NO POT DEMANAR RESPECTE QUI NO HA RESPECTAT. Aquest és el problema de ser un mal opositor i un pitjor governant.

I ara, si li sembla, parlem de l'EIX CÍVIC VERD BLAU: Quina gran idea que han tingut els nostres governants (PSC-ICV)! Per sort, veig que ja en tenen fetes

2/3 parts. El BLAU (del mar), que ja fa mil·lennis que el tenim; L'EIX pròpiament dit, que ja té gairebé 200 anys; i ara ja només falta l'últim terç, que és el corresponent al PARC VALLMORA, que, si malament no recordo, ha estat el projecte estrella en les dues legislatures en les quals vostès governen i, que pel que es veu, "el més calent és a l'aigüera.

Albert Bellido

Soci n. 73

ALMASNOUEDICIM DÓNA LES GRÀCIES I DEMANA PRENDRE NOTA

Des d'*Almasnouedidim* vo-lem agrair la voluntat de tots aquells que el 13D van exercir el seu dret a vot amb civisme i normalitat democràtica. La seva participació va fer que el Masnou fos la segona població de tamany similar, després de Manlleu, en aconseguir el nivell més alt de vots. També agraim a totes aquelles persones que no van anar a votar ja que la seva decisió ens aporta la reflexió que cal seguir treballant per la Independència.

Donem les gràcies a totes aquelles persones que voluntàriament i desinteressadament han fet que la Consulta fos plenament satisfactòria. Destaquem els qui van cedir materials i/o espais per tal de poder dur a terme les votacions, en concret a: Gent del Masnou, Café para todos, Petit Vailet, C.D. Masnou i Escola Bergantí, i aquelles persones i entitats que van col·laborar tant en l'organització com en la pròpia jornada. Moltes grà-

cies, va ser emocionant veure i viure el vostre nivell d'implicació i compromís.

Ara demanem que el poble del Masnou prengui nota respecte a l'actuació, creiem que molt negativa, de l'equip de govern. Va ser negativa perquè, tot i que el Ple va aprovar una moció per donar suport a les entitats que organitzessin la consulta, els manaires van negar-se a cedir materials i espais habituals per celebrar eleccions, i van prohibir (no explícitament però sí de forma implícita) que féssim difusió de la Consulta en espais municipals cedits a entitats del municipi (d'això se'n diu manipulació). Tampoc no vam tenir cap mena de complicitat ni implicació per explicar la Consulta als instituts, tot i que un dels partits va votar a favor de la moció (d'això se'n diu cinisme polític).

Sàpiga el Masnou la realitat de qui el governa i que, quan hi ha iniciatives com la del 13D, que no encaixen amb els interessos particulars del partit, l'equip de govern es comporta de forma sectària i no atén la població com és la seva obligació.

Finalment, des d'*Almasnouedidim* donarem suport a les consultes de Teià i Alella. També obrim un temps de reflexió per valorar la possibilitat de seguir treballant des de la **humilitat**, el **debat**, la **pedagogia** i la **unitat d'acció**.

Almasnouedidim

Toquem de peus a terra i anem per feina

per Joan Camps i Ortiz

Aquest és el meu 50è article a *Gent del Masnou* i la veritat és que em sento privilegiat de poder buidar el pap cada mes i alliberar tota l'adrenalina que, reprimint-la, m'obligaria a posar-me en mans dels metges, els quals, omplint-me de potingues, frustrarien el meu desig de seguir viu quan assolirem la terra somiada: una Catalunya democràtica alliberada dels dos partits espanyolistes majoritaris, que per guanyar les eleccions han de concursar empastifant-nos-la.

Parlant de democràcia, el desembre passat el Masnou va estar sotmès a dos experiments amb una actora comuna: la senyora Marta Neira, regidora de cultura. Amb paraules d'ella mateixa, en no haver cedit a les pressions d'*Amics Pere Grau* en l'any 2008, havia rebut una il·lustríssima i desaforada reprimenda de l'alcalde, senyor Eduard Gisbert, per la qual s'ha vist obligada en aquest passat Nadal, suposo que per obediència deguda o per seguir sortint a la foto, a convertir el paratge més viu i bell de la vila, el jardí del *Casal de la Gent Gran Can Malet*, en un lloc tancat com si hi construïssin el metro, i impedir al llarg de mil cent setanta-sis hores el bon ús de l'únic jardí amb cara i ulls del poble, per encabir-hi quinze hores el mal anomenat pessebre vivent.

Paradoxalment Marta Neira es pregona sensible a les pugnes polítiques, sobretot si no les mou el PSOE; el seu manifest contra les *consultes* en "el Masnou **Viu**" del mateix novembre és una perla per a la posteritat d'aquesta publicació pamfletària pagada pels masnovins, sense tenir-hi un espai on poder expressar el seu rebuig a tantes inexactituds propagandistes. Sortosament els capricis del poder municipal no han impedit que el dia 13 de desembre haguem viscut al Masnou una acte de proclamació cívica, el qual, tot i haver-li negat el suport del consistori, ha regit per la tenacitat de nombrosos vilatans que moguts per l'esperit altruista han aportat

diners i temps propis i han treballat organitzant la consulta: un **referendum** amb una gran pregunta, que sent tan transcendent per als catalans, segons Marta Neira, l'alcaldia no podia cedir a la petició dels organitzadors que demanaven disposar dels locals electorals, de les urnes i d'un mínim suport moral, per no excedir-se en les seves competències. És escandalós: Marta Neira i Eduard Gisbert han mostrat les seves preferències i han volgut quedar-se al marge de les *consultes* oblidant-se que són alcaldepresident i regidora de cultura també dels quatre mil masnovins que han volgut atendre la crida i ser conseqüents a la consulta del 13 D. L'escrit de Marta Neira en "el Masnou **viu**" és una demostració més de la seva equitativitat democràtica.

Quatre mil ha estat prou bé, oi? Amb menys vots governa el govern municipal havent tingut tots els serveis a la seva disposició i una despesa innecessària de propaganda empallegosa, en bona part sublimada des de la publicació "el Masnou **viu**", que paguem entre tots. El Masnou s'ha mobilitzat en un acte festiu i una demostració del que és la veritable democràcia sorgida per la espontaneïtat de la gent. Ara ja sabem que, sense el suport de l'alcaldia, el Masnou és més viu que mai i ja no ens ha de fer cap rebança l'arbitrarietat del poder. Fins ara quatre mil vilatans hem tingut un

govern que no ens mereixíem, una mala peça al teler, que no ens ajudarà a les properes eleccions d'aquest any al Parlament de Catalunya, però quatre mil som quatre mil.

Que escalfin màquines als tebis partits polítics de l'oposició davant els prepotents partits en el poder, que, com sempre, tots encadiraats sense excepció volen ser a la missa i anar a la processó, vull dir: complir quatre anys de legislatura a la missa de l'espanyolisme amb servil devoció, i un dia a l'any fer el paperot a la processó de l'Onze de Setembre amb ofrenes florals, com si es tractés d'un dia de difunts. A veure, quina llei electoral ens muntaran en el proper pessebre de les eleccions al Parlament de Catalunya? Què podem esperar d'aquests *iupis* i *iupies* que tenen la paella pel mànec en estar blindats per les sigles dels seus respectius partits polítics? Si no els podem evitar, si hem de seguir la normativa constitucional i tolerar els partits polítics com un mal necessari, potser que els ajudem a raonar. Mireu!: jo mateix, si avui hi hagués eleccions, tinc clar quins partits no votaria; però el meu cor està partit entre dues formacions a les quals, tot i estar fastiguejat dels seus líders, em trobo molt bé amb la gent que els vota, i aquest dilema em fa impossible votar els uns sense evitar la sensació de traïr els altres; i, si voto el partit que vaig votar a les eleccions

passades, temo que per un plat de lleties se'm tornin a vendre el meu vot a un dels partits que ni en un *delirium trémens* no hauria votat mai. Deixeu-me dir-los: Nois i noies de la *sopa boba*, llimeu el vostre orgull, que tots els mals de la societat civil catalana es guareixen amb democràcia i també amb regeneració política; regeneració que, si fos la vostra, seria com un canvi d'aires per enfortir la salut mental de tots i, si a més ens oferiu

l'ambició amb honestes ganes de treballar per assolir democràticament l'Estat català, aleshores no estariem empenyats ni decebuts de tot el que heu fet fins ara. Identifiqueu-vos d'una punyetera vegada sense embuts davant els enemics tangibles de la nostra llibertat com a poble i, si us heu de barallar per les cadires, no us ataleu, feu-vos-ho com al *cole*, a palletes. Feu-ho aviat perquè, si no ho feu, gairebé segur que sortirà un tercer

que ho farà; i, si ho fa, millor que us hi ajunteu unitàriament abans de les eleccions, eviteu-nos d'una vegada i per sempre el vergonyós canvi de cromos subhastant el nostre vot a qui en doni més, que de tripartits podem constituir-ne un de natural i, per molt maldestres que fóssiu ara, mai no serà pitjor que els dos anteriors antinaturals, que, de tan decebedors, és impossible superar-los.

17 de gener, St. Antoni Bons tortells i borregos

De les pastisseries del Masnou

Pastisseria
miquel
Antiga Casa Pagès fundada el 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61
El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí
Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

david
pastisser
antiga pastisseria Font

93 555 34 75
Navarra, 100 · El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com
www.davidpastisser.com

MMACE02
(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya02)

Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya03)

Mestre Pastisser

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

Per un instant vaig veure tota l'exhibició de dualitat, tot el devessall de paraules buides, la impúdica parafernàlia vocal, llegir textos com aquell qui recita un mantra, repetitiu, mandrós, d'ofici, d'esma. Un públic educat va aguantar amb paciència la fredor del discurs, estructurat possiblement per un funcionari i explicat amb tan poca convicció que em creia que no podia ser el que estava escoltant.

Tinc clar que ell hi era per obligació, ineludiblement havia de representar el seu paper i no era fàcil perquè el seu partit era contrari a la consulta, per una clara protecció dels seus vots. En aquell moment no defensava tothom, com sens dubte hauria de ser sempre; crec que protegia la parcel·la pròpia, la dels seus i no la de tots. No és difícil vendre fum quan la parròquia és entregada, submissa i obedient. La cosa es complica quan les preguntes no les fa l'amic o el company sinó el ciutadà que no té res a veure amb la partida que ell vol jugar. És complicat, i hauria de ser molt hàbil per sortir-se'n amb un parlar segur, sòlid, un gest ver, creïble, no un reguitzell de frases llegides en uns apunts o en un llibre.

Era aquell el moment de fer gran la democràcia, d'ajudar el feble i fins i tot de ser magnànim aprofitant la seva posició de força. No era tan complicat, i hauria quedat com el cap de tots i no d'una part; però com sempre el maleït tactisme —que empenen tots els partits sense distinció de colors— va trencar un pont d'entesa entre tots plegats i va quedar clar que portava l'aigua al seu molí.

Volia preguntar, però les ganes em van fugir com ho fa la boira, a poc a poc i amb poca transparència, i era preferible esvair-me mentalment i rumiar per què el meu representant, a qui respecto ja que el poble és qui l'ha escollit, no es mullava, ja no ideològicament —que no tenia per què—, però sí a nivell logístic. En aquella xerrada amb dos alcaldes més no va dir ni que sí ni que no, que és el pitjor que pot fer un representant del poble, perquè va demostrar a tothom que vol nedar i guardar la roba, i això, de moment, no ho ha pogut fer ningú.

Sí, el senyor Gisbert, alcalde del Masnou, no va deixar les urnes —símbol icònic de la democràcia— i va obligar que es demanessin a un ajuntament veí.

Gairebé quatre mil persones del nostre poble van haver de votar en urnes manllevades i aquest no és un bonic exemple i vostè, Sr. Gisbert, en aquell moment havia d'estar per sobre del seu partit perquè és l'alcalde de tots; i votar, encara que no sigui vinculant, és un fet democràtic i la base en la qual sustentem tota la nostra convivència. Vostè és on és perquè la gent va votar, va exercir el seu dret i el va escollir. Tenia un desafiament i l'obligació de resoldre'l pel bé dels masnovins, però dissortadament va caure en la vulgaritat de ser un home de partit, un home de consignes; en definitiva, vostè va fer de polític en el mal sentit de la paraula. La votació va anar bé, va ser transparent i modèlica, però

DECIDIM
del 28 de novembre a les 8 de la tarda a C

aula rodona amb
Josep Botey
(alcalde de Teià)

Andreu Francisco
(alcalde d'Alella)

i Eduard Gisbert
(alcalde socialista del Masnou)

en pensen els alcaldes de la consulta sobre la Independència

Consulta sobre la Independència
www.almasnoudecidim.org

no tenia l'aixopluc dels locals municipals, que teòricament són per facilitar la vida a la gent del poble. No crec que pugui sentir-se orgullós si és que va dignar-se veure la mesa electoral a la Plaça Ramón y Cajal a l'aire lliure sota d'una glorieta. Moltes gràcies per res. Altres entitats de la Vila van cedir els seus locals i una munió de gent va treballar de valent per amor a l'art.

Després es pot dir que va ser un èxit o un fracàs, que hi havia molta gent o poca; però el que no es pot dir és que no es fes d'una manera neta i democràtica, deixant votar a partir dels setze anys a tots els empadronats al poble.

És que això no és un fet democràtic?

A qui fa por que la gent s'expressi pacíficament?

Per què es va negar al poble béns comprats amb els seus diners?

De qui són les urnes del Masnou?

Com he dit abans, vostè no tenia cap obligació de recolzar ideològicament la votació, però li repeteixo que, tot i que fos il·legal o al·legal o com es digui, tenia moralment l'obligació de donar suport logístic en forma de locals, urnes i facilitat en la publicitat. No crec que fos tan difícil. Sé també que em sortiran amb lleis i burocràcia, però vostè sap que no parlem d'això sinó d'ètica, de respecte, de sentit comú, de seny, que diríem els catalans.

Tot seria més senzill si entenguéssim que el bé comú és de tots i no d'una part, sigui aquesta la que sigui.

PD. Si es fes un referèndum per prohibir el català i el partit que tingués el poder fos nacionalista, faria el mateix escrit, perquè molt em sembla que tampoc no haurien trobat facilitats, i parlar a les urnes és un dret que va costar molt d'aconseguir, i serveix tant si ens agrada o no el que es pregunta.

Comerciants de carrer Pere Grau

BON ANY

2010

finques **OCATA**

93 555 14 73

G A I A
espai terapèutic
Teràpies naturals, productes biològics

93 555 70 55

NOVETATS PRADELL

MARIA PRADELL

93 540 35 76

gabinet **OCATA**

93 555 14 73

J. Ramon

Sastreia
Camiseria
a mida

93 555 02 44

PASTISSERIA

miquel

93 555 06 61

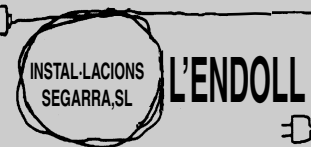
Mobles Vilalta
Primera casa al Masnou

93 555 18 60

HOTEL TORINO

93 555 23 13

INSTAL·LACIONS
SEGARRA,SL

L'ENDOLL

93 555 12 52

AT
àngel tena
JOIERS

Fes que el moment sigui inoblidable

93 555 64 51

NATUR HOUSE
Nutrició i Dietètica

TALLA amb el SOBREPÈS
Sempre hi ha un abans i un després!

Visites gratuïtes
Capitans Comellas, 3-5
(Prop del baixador d'Ocata)

93 540 96 30

CIIPG
CENTRE MÈDIC PERE GRAU

93 555 35 78 / 36 58

ARA QUE FA DIES DEL 13-D

Per Pere Compañó i Fibla

Ara que ja fa dies que es va fer la consulta popular sobre la independència de Catalunya i que molts hi han volgut dir la seva, jo també ho faré, però sense judicis de valor i amb les dades a la mà.

Va ser una jornada molt festiva i cal destacar el gran civisme que va regnar, sense cap incident de cap classe; això demostra la maduresa d'un poble al qual alguns volen donar classes de democràcia dient-li què és el que està bé i el que està malament, inclosos alguns recomanant-li en què ha de perdre el seu temps i en què no.

Vaig col·laborar-hi, igual que col·laboro en moltes coses cíviques del Masnou, sense fer valoracions de qui les organitza o qui en pot treure rendiment polític; són coses en què, al meu parer, paga la pena d'ajudar els qui les organitzen (des de col·laborar a la Festa Major fins a dur la Flama del Canigó).

Vull comentar algunes anècdotes (diguem-ne interioritats) que van passar en el "col·legi electoral" en el qual jo em trobava. Va venir una persona a $\frac{3}{4}$ i 5 minuts de 8 del vespre, amb un carnet d'identitat en el qual constava que vivia en un municipi que no era el Masnou; i, en dir-li que no podia votar, va anar a casa seva, va agafar el contracte de lloguer, que feia 15 dies que tenia, i va tornar, completament suat i esbufegant (amb el fred que feia) amb el document, per poder votar. Una altra persona, que es va enfadar moltíssim perquè la seva senyora s'havia deixat el carnet d'identitat, i que, a més, són molt coneguts al poble (deia que tothom el coneixia) i no se la va deixar votar (és molt possible que un dia o altre passem tots per les seves mans). Una persona basca, que va passar a mig matí, el carnet d'identitat de la qual posava que vivia a Bilbao (on si no?), a qui es va comentar que no podia votar en no poder demostrar que estava empadronada al Masnou, i a les 5 de la tarda tornava amb un document acreditatiu per poder fer-ho. Força magribins (suposo que marroquins), que amb el seu NIE és molt possible que votessin lliurement per primera vegada a la seva vida. I una persona que se m'acosta i em comenta en un castellà amb molt accent estranger: *Mire, yo soy 'guiri', pero tengo todos los papeles* (portava un certificat d'empadronament) *y me gustaría poder votar*. Li vaig indicar on tenia les paperetes per fer-ho i a quina mesa podia fer-ho; després m'hi atanso i li dic: *Miri, no digui que és 'guiri', digui de quina nacionalitat és i en paus!*; la resposta d'ell va ser sorprenent: *Mire, yo soy polaco, de la Polonia del norte, y vengo a votar por la independencia de la 'Polonia' del sur*.

Ara passo a les dades, que són molt més fredes, però que són la realitat de les coses, i només faré comparances amb eleccions municipals i al Parlament de Catalunya, però des de l'any 95 fins a les últimes del 2007:

Vots aconseguits per cada grup polític

Eleccions municipals

Grup polític	1995	1999	2003	2007
CiU	3844	3254	3072	2289
PSC-PSOE	1959	2252	2488	2481
ERC	1111	1392	2181	1319
PP	1360	1181	1281	1022
IC-EV	1107	915	1433	1147

Eleccions al Parlament de Catalunya

Grup polític	1995	1999	2003	2006
CiU	5036	4491	3755	3674
PSC-PSOE	1863	3187	2665	2063
ERC	1138	1172	2260	1494
PP	1299	1017	1202	981
IC-EV	813	304	1002	1255

Dades de la consulta per a la independència

Total vots	Sí	No	Blancs	Nuls
3975	3727	163	82	3

Bé, conclusió dels números freds: Només CiU, en unes eleccions municipals i en tres del Parlament de Catalunya, ha superat (en un total de 8 eleccions) el sí per a la independència. La segona força més votada en aquestes 8 darreres consultes (PSC-PSOE), la vegada que s'hi ha apropiat més va ser l'any 1999 a les eleccions del Parlament; però, tot i així, va aconseguir 540 vots menys que els aconseguits pel sí; i la resta de forces polítiques (en totes les eleccions) es queden a molta distància.

A partir d'aquí que cadascú en tregui les seves conclusions i que cap partit no digui al poble què és el que ha de fer o no (o com ho ha de fer), i sobretot (i sempre segons la meua opinió) que valorin per què, segons l'enquesta del CIS publicada el desembre de 2009, els polítics són la tercera preocupació dels espanyols, després de l'atur i l'economia, i per davant del terrorisme i la immigració.

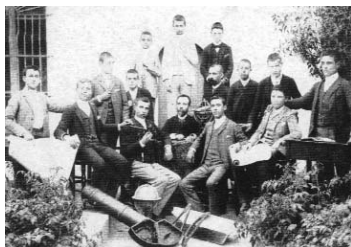
EFEMÈRIDES 2010 del Masnou i de Catalunya

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

EFEMÈRIDES 2010 DEL MASNOU

150 anys (1860) Naixement de Lluís Estapé i Alsina, marí mercant i comerciant, establert a Honduras. Fou cònsol de l'Estat Espanyol en aquella república.

150 anys (1860) Creació de la primera Escola de Nàutica del Masnou. Fundada pels germans Josep i Jaume Villà al carrer que porta el nom de "Mestres Villà".

75 anys (1935) Mor el Dr. Enric Ribas i Ribas, impulsor dels Congressos de Metges de Llengua Catalana. Pioner en la fil·lació de les operacions, fetes per ell a la seva clínica.

75 anys (1935) Gerard Pla i Mora (1880-1957), marí mercant i empresari establert a l'Argentina, celebra a la seva capital, Buenos Aires, una gran exposició de modelisme nàutic a la Sala Witcomb, que fou un èxit total, i en rebé innumbrables felicitacions, entre elles la de l'almirall Von Reuter, de la marina alemanya.

50 anys (1960) Mor Prudenci Pagès i Millet, enginyer establert a Mèxic. Havia descobert diverses i importants mines a la Baixa Califòrnia, i va participar en la construcció del cèlebre pont que creua la badia de San Francisco, el *Golden Gate*.

25 anys (1985) Neix **GENT DEL MASNOU**, la nostra entitat. La seva alta "en societat" fou el 27 de gener, i l'aprovació dels estatuts el dia 18 de juliol, tot d'aquell 1985.

GENT DEL MASNOU

EFEMÈRIDES DE CATALUNYA

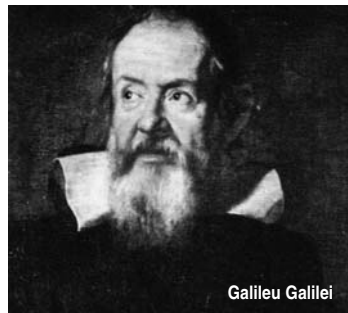
850 anys (1160) Fundació del monestir de Santes Creus, de l'Orde del Cister. De primer, els monjos cistercencs li van dir de Santa Maria de Valldaura. És, conjuntament amb el de Poblet, obra de l'expansió territorial catalana dels nostres comtes-reis.

600 anys (1410) Mor el comte-rei Martí I, l'Humà, darrer monarca del Casal de Barcelona. Amb ell s'extingí la dinastia que havia regnat al nostre país durant més de cinc-cents anys.

400 anys (1610) Data de la publicació, a Venècia, del llibre de Galileu Galilei "Sidereus Nuncius" (Missatge Sideral), al qual parlava de la importància de veure l'espai amb un telescopi. Aquest instrument, el descobriment del qual es va atribuir a un holandès, ara s'ha sabut (vegeu la revista britànica *History Today* de setembre del 2008) que el seu autor **era el català Joan Roget**, que l'havia inventat feia ja dècades, o sigui al segle XVI.

200 anys (1810) L'emperador dels francesos, Napoleó I, coneixedor de les diferències històriques de Catalunya i el centralisme espanyol, signà al Palau de les Tulleries el decret de segregació de Catalunya i

l'annexionà a França.

200 anys (1810) Neix a Vic, Osona, el pensador Jaume Balmes i Urpià.

150 anys (1860) Narcís de Monturiol i Estarriol demostra amb el seu "Ictíneo" la possibilitat de la navegació submarina.

150 anys (1860) Neix Pompeu Fabra i Poch, a Gràcia, Barcelona, el gran filòleg i ordenador de la llengua catalana.

150 anys (1860) Neix a Camprodon, Ripollès, el compositor Isaac Albéniz i Pascual.

150 anys (1860) Neix a Barcelona el pintor Joan Llimona i Bruguera.

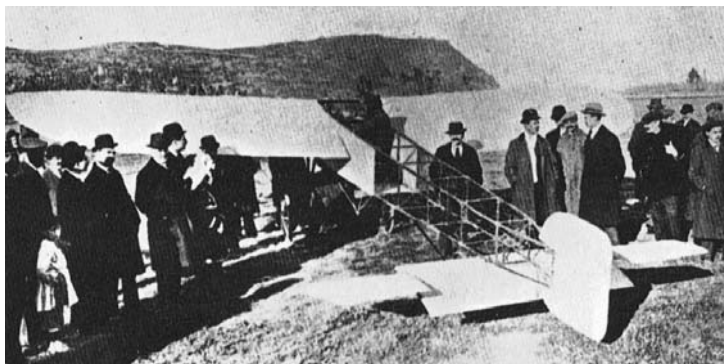
150 anys (1860) Neix a Barcelona el poeta Joan Maragall i Gorina.

150 anys (1860) Neix a Barcelona l'escriptor i historiador Artur Masriera i Colomer.

100 anys (1910) Surt a Barcelona el primer número de la revista "Art i Cultura".

100 anys (1910) De les primeres proves d'aviació a Catalunya i a l'Estat; foren fetes a l'Hipòdrom de Barcelona.

100 anys (1910) Surt a Barcelona el primer número de la revista setmanal "La Renaixença".

100 anys (1910) Surt a Sabadell, Vallès Occidental, el primer número del "Diari de Sabadell".

100 anys (1910) Surt a Girona, Gironès, el primer número de la revista "Catalanitat".

100 anys (1910) Surt a Barcelona el primer número del setmanari "Renaixement".

100 anys (1910) Surt a Perpinyà, Rosselló, el primer número del setmanari "La Veu del Canigó".

100 anys (1910) Neix a Sabadell, Vallès Occidental, el paleontòleg Miquel Crusafont i Pairó.

50 anys (1960) Mor a Lió (França) el professor Jaume Vicens i Vives.

50 anys (1960) Surt a l'Alguer, Sardenya, el primer número de la revista "Renaixença Nova".

50 anys (1960) El gran poeta Salvador Espriu (1913-1985) escriu el cèlebre poema "La pell de brau", una reflexió sobre la inutilitat de la guerra.

50 anys (1960) Dels anomenats Fets del Palau, ocorreguts pel maig, quan s'havia d'interpretar "El Cant de la Senyera", amb lletra de Joan Maragall i música de

Lluís Millet. L'acte estava inclòs dins la commemoració del centenari del naixement de Maragall, al qual assistirien quatre ministres del dictador Franco, que es trobava a Barcelona. De primer fou autoritzat, i després prohibit. Com és natural, hi hagué aldarulls i força detencions.

25 anys (1985) Una expedició catalana aconsegueix d'arribar al cim de l'Everest, la muntanya més alta del món, i la corona amb la bandera catalana.

REBAIXES D'HIVERN FINS AL 13 DE FEBRER DEL 2010

DEL 5 AL 20% DE DESCOMPTE SEGONS ARTICLES

(Excepte promocions i ofertes)

Pere Grau 12-14. Tel 93 555 18 60

PORTES AUTOMÀTIQUES i MANUALS

Enric, sl

- Portes de garatge i barris, manuals i automàtiques
- Automatització de tot tipus de portes i persianes
- Receptors i emissors
- Cèl·lules fotoelèctriques
- Detectores magnètics
- Instal·lació, manteniment i reparacions

DEMANEU INFORMACIÓ

Port esportiu el Masnou, local 77 • **93 540 72 40** (Hores convingudes) • El Masnou
P. Buvisa. C/ Indústria 14 • **93 555 93 88** • Teià

www.automatismesenric.com

Lima

Per Joan Maresma Duran

El passat mes de setembre vaig estar novament a Lima. Alguns companys de l'Institut em comentaven més o menys el següent: *Que bé que viatges...*

Els humans sempre comparem, ja que necessitem tenir un punt de referència: *Jo em quedo a Rio i el Joan se'n va a Lima*. I també pensem en el passat i en el futur, perquè el present se'ns escapa com aigua entre les mans: *Jo seré a la mateixa feina i el Joan dilluns vinent no hi serà perquè serà al Perú...*

Sí, ens comparem amb els altres i comparem situacions, però no sabem què hi ha al darrere de tot, després d'haver travessat la façana.

És ben fàcil dir: *Que bè que viatges*. Però abans de viatjar he hagut de llegir unes quantes hores, he hagut de preparar un curs sobre els exàmens d'espanyol com a llengua estrangera de deu hores i sé perfectament que no només sóc el Joan Maresma sinó que també represento la institució en la qual treballa aquests dies.

El vol Rio de Janeiro – Lima és de gairebé cinc hores, i surt a les quatre de la matinada. Cert que només són cinc hores i fa quaranta anys s'hi trigava molt més. Però també és veritat que vivim en la societat –per a alguns, però jo hi sóc a dins malauradament– en què tot ha de ser gairebé immediat; des de l'aparició dels *emails* i dels mòbils ningú no s'estalvia un escrit o una trucada; ningú no es para a pensar si el que ha de preguntar ho pot consultar en algun document o ho pot solucionar sense haver d'empipar ningú. I a la tornada de Lima la feina s'ha amuntegat i hi ha un munt d'*emails* per respondre; és a dir, que tothom va angoixat amb la feina, anem sempre amb la llengua fora i salvem barroerament les coses.

A Lima, com en les dues estades anteriors, em van tractar molt bé. El poc que conec de la ciutat em va semblar ben bonic i les persones em van semblar més que amables. Tothom em tractava de vostè, i en aquest tracte, contra el que molts podrien pensar, no hi havia

una distància antipàtica sinó cordialitat i respecte. Sembla ser que a l'estat perdrem el vostè, malgrat l'allau de llatino-americans que ens el regalen dia darre dia, ja que ells el perdran per integrar-se, però em sembla que hauria d'existir una delicadesa en el tracte, i la trobo a faltar en algunes entrevistes, que de vegades semblen una xerradeta entre col·legues...

Vaig arribar a Lima un dissabte al matí. Però el dissabte va ser de mitja feina: conèixer alguns professors i dinar amb ells. Dilluns i dimarts eren de treball. Per tant, només em va quedar el diumenge per fer una miqueta de turisme.

Al centre històric de la ciutat hi ha el convent de Sant Francesc, inaugurat el 1672. El claustre és un lloc tranquil, fresc, agradable, on es troben les famoses rajoles sevillanes dels segles XVII-XVIII i s'hi explica la història d'alguns sants franciscans. També al centre hi ha la *Plaza de Armas* i la *catedral* de Lima.

Vaig poder estar també a la *Huaca Pucllana*, que va ser un centre administratiu i cerimonial de la Lima del 200 al 700 d.C. És aquest un edifici piramidal construït amb maons anomenats "adobitos" i on hi ha un restaurant excel·lent. Sí, és bo viatjar i sortir una miqueta de la rutina del dia a dia. Però és ben cansat i ningú no fa el que em toca fer a mi a la feina quan no hi sóc...

Històries de la vila

Per Joan Muray

“EL COMPROMÍS POLÍTIC I CULTURAL (I) DE DOS HOMES DEL SEGLE XIX”

Antoni SUNYOL i PLA i Francesc FLOS i CALCAT Epistolari entre Buenos Aires i el Masnou 1886

Aquestes *Històries*... tenen un precedent (1), una mena d'aperitiu, menys explícit, naturalment, i especialment centrat només en un tema; cosa que, l'actual, més ampli i documentat, analitza a fons.

El tema del present és fruit d'un treball fet (2) per a la Universitat de Szeged, a Hongria, sobre l'ensenyament de l'espanyol a Catalunya el 1886, extret de l'epistolari esmentat entre Sunyol i Pla i Flos i Calcat, al qual aquests dos personatges, l'un masnoví i l'altre arenyenc vinculat a la nostra vila, debaten a bastament.

En aquest primer capítol analitzarem la carta, tema central del treball, que es troba a la Universitat de Szeged (Hongria).

És la següent:

“Rosario, 5 setembre de 1886.

Senyor Francesch Flos.

Masnou.

Senyor i amich:

Lo renaixement de nostra Catalunya té dugas classes de partidaris: los uns, actius propagandistas, ardorosos apòstols; los altres, passius partidaris, fervorosos creyents. Dels primers és vostè y de ls segons, jo. Y no cregui que si de neòfit no passo a predicador sigui per falta de ganas, sinó per manca de medis y capacitat, y qui sap/ també /si/ per ausència d'ocasió propícia. Mes tot y no prènder una part activa en aqueixa noble y, ¡ay!, potser improba lluyta, tot y no tenir l'honor de contar-me entre els esforsats combatents que, com vostè, ja ab la paraula, ja ab la ploma, batallan incansablas per la reconstitució de la pàtria catalana, no deixo d'entusiasmar-me quan fins aquest recò de món arriba la remor de'l combat y ressona e mas orelles la veu ar-rebatadora de ls atletas qu'ab foras tan desiguals lo sostenen. Llavors vibran totas las fibras de mon cor y si la veu és d'un amich, més m'entusiasmo y desitjos m'agafan de volar a son costat

per abraçar-lo y posar-me a lluytar ab ell y per la mateixa causa, tan noble y santa.

Jo tampoch, amich Flos, fóra d'aquells que imploran, jo exigiria y, si bé és cert que momentàneament “la fcostums y de orce prime le droit”, com digué l'absolut lladre d'islas, la història nos ensenya ab sos exemples que a la curta o a la llarga las bonas causas triunfan. Convensut y fins cego admirador de la fraternitat universal, de la pau y unió de tots los hòmens, no vinch are a predicar separacions ni odis, separacions que potser fóran contraproducents y odis que son fatals sempre perquè “quien siembra vientos, recoge tempestades”. Però de l'aliança, del'unió de ls pobles entre sí a l'absorció o supeditació dels uns per los altres, hi ha un abisme y este abisme és el que'ns /volen/ fer traspassar los castellans y /en lo qual/ nosaltres hem de tractar de tornar no veure'ns enterrats. Lo poble qu'abdica de sas lleys, de sas costums y de sa parla ja no és tal poble, és una part d'un altre, és cua de peigell quan val més ésser cap d'arengada, y nosaltres acabarem per no ésser catalans si tot lo qu'és català

Francesc Flos i Calcat (Arenys de Mar 1856-Barcelona 1929)

oblidem y abandonem. Per evitar-ho s'han alsat los bons patriotas, a llurs esforsos se deu lo camí recorregut per lo renaixement, però crech com vostè que tot serà inútil si no reaccionem vigorosa y decididament contra la mala costum d'ensenyar a nostres fills en castellà. Aqueixa costum, que tots mil voltas hem trovat perniciososa, ve valentament a combàtre-la vostè ab sa “Memòria sobre las Escuelas Catalanas”, que tan acertadament premià lo Centre

Antoni Sunyol i Pla (el Masnou 1859-Barcelona 1918)

SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM

HISPANISZTIKA TANSZÉK

Kezdőlap > Acta Hispanica > TOMUS VI (2001)
2009. 11. 19.

Kezdőlap

Oktatás

Oktatóink

Tudományos élet

Pályázatok

Tanfolyamok

Hírek, aktualitások

Hasznos linkek

Egyetemi linkek

Linkek

Kapcsolat

Keresés

ACTA HISPANICA TOMUS VI (2001)

ZSUZA CSIKÓS
Los códigos paralelarios en cambio de piel de Carlos Fuentes

ÁGNES CSELIK
Estructura narrativa de la novela "la ciudad ausente" de Ricardo Piglia

DÓRA FAIX KLEMPÁNE
Configuración externa e interna de ritmo lento de Carmen Martín Gaité

TIBOR BERTA
«Sátira contra los galicismos en nuestro lenguaje» una crítica del afrancesamiento cultural y lingüístico en la España del siglo XVIII

JOAN M. MURAY RUBIÓ
La enseñanza del español en cataluña. A propósito de una epístola de Antoni Sunyol i Pla a Francesc Flos i Calcat

MÓNICA POZA DIÉGUEZ
La sugerencia de la trama o la magia narrativa de Espido Freire

ÁLVARO LLOSA SANZ
Voz y fantasía - la búsqueda de universos imaginarios y la conquista de la ficción en algunas escritoras españolas

Nyelv választás

☐ Español

☐ Magyar

keresés...

SZTE BTK HISPANISZTIKA TANSZÉK - DEPARTAMENTO DE ESTUDIOS HISPÁNICOS, Universidad de Szeged
6722 Szeged, Petőfi Sándor sgt. 30-34. | Tel./Fax.: +36-62 544-148 | E-mail: hispan@hist.u-szeged.hu

Készítette: Neu-Man Kft.

Escut de la Universitat de Szeged

sabien, encare no tots l'escribian bé! Per'xò m'entussiasmo leigint la "Memòria" citada, y demano a Déu que sa veu trovi propagadors, de'ls quals, si bé l'mes insignificant, seré quan arrivi a casa, que serà, volgent-ho Déu, avants de dos mesos, puig penso embarcar-me ab ma família en tot lo corrent setembre. Més com és la falta de salut la que m' treu d'Amèrica, i ¿qui sab si no serà la mateixa causa un obstacle que m'privi perde prendre una part activa en la santa lluyta?

A. Suñol."

Analitzem diversos punts de la carta, els següents:

Portada d'"Acta Hispanica" de la Universitat de Szeged (Hongria)

Catalanista Provensalench, y que jo en mon entussiasme hauria coronada de llorer. La delicada atenció d'enviar-me-la, recordant-se /de/ que en eixas terras hi tenia un amich, és d'agrahir, y molt l'agraheixo; prò segur pot estar que més, moltíssim més, li agraheixo l'haverla escrita, puig al fer-ho ha fet un servey molt gran a la causa de la pàtria.

Jo, que tants anys fa que visch en eixa terra sembrada de catalans, he tingut mil ocasions de considerar lo gran inconvenient que'és per nosaltres l'actual sistema d'ensenyansa. Firms patriotas, bons catalans qu'estan ennagats ab tot lo de casa, homes instruits los uns, ignorants los altres, que tindran per vergonya l'haver oblidat la dolsa parla apresada en lo bressol, que tenen (com jo tinch) l'orgull d'ensenyar a llurs fills la llengua de llurs pares, se veuen obligats a escriurer en castellà quan entre ells s'escriuhen y, lo qu'èsmés trist, fins moltes voltes no entenen lo qu'un escriu quan

nostra llengua emplea. Quan l'any 1877 fundàrem lo Club Català a Buenos Aires, fundació acullida ab entussiasme gran per nostres paysans, no hi havia, joh dolor!, mitja dotzena d'hòmens que sapiguessins escriurer en català, y /de/ls pochs que l'

Edifici central de la Universitat de Szeged

1-Parla del renaixement de la nostra terra; cert, ja que aleshores, 1886, estaven en plena renaixença, i dels activistes, com Flos i Calcat, tot un exemple.

2-Sunyol i Pla fa una declaració de principis d'allò més en consonància amb els ideals imperants entre els bons patriotes: admirador de la fraternitat universal, de la pau i de la unió de tots els homes.

3- Ell mateix diu que no predica separacions ni odís; efectivament, en aquell moment els catalanistes només pensaven en un "regionalisme" autònom.

4- I també de la unió dels pobles, tot remarcant que una cosa és això i l'altra l'absorció o supeditació d'uns sobre els altres.

5- una frase que trobo genial, diu: **"el poble que abdica de les seves lleis, de les seves**

costums i de la seva parla ja no és tal poble, és una part d'un altre, és cua de pagell quan val més ser cap d'arengada"

6- Felicita efusivament Flos per la "Memòria sobre les Escoles Catalanes", tot una declaració també de principis sobre l'ensenyament (en castellà) al nostre país, fet que rebla dient-li que en una societat tan catalana, tot i que dins de l'Argentina, com fou el Club Català de Buenos Aires, al qual, al moment de la seva fundació, el 1877, no hi havia més que mitja dotzena d'homes que sabessin escriure en català; i, d'ells, encara no tots ho feien bé, a causa de l'ensenyament en llengua castellana que havien rebut de menuts a Catalunya.

Com veieu, per això trobava tan excel·lent el treball de la seva

memòria, l'embrió, que més tard, el 1898, donaria fruit amb la fundació del Col·legi Sant Jordi, a Barcelona, on s'ensenyaria en català, després de l'assaig que féu al Masnou del 1878 al 1887.

... continuarà

NOTES

1- Històries de la Vila núm. 121, d'abril del 1997. "111 anys de *"Las Escuelas Catalanas"*, diàleg entre Flos i Calcat al Masnou i Sunyol i Pla a l'Argentina.

2- Treball fet conjuntament amb el professor de Filologia Rafael Cala Carvajal, de la Universitat de Barcelona, i publicat per la Universitat de Szeged (Hongria), l'any 2001, dins l'apartat "Acta Hispànica", tom VI (es pot consultar per Internet).

FONTS CONSULTADES

Butlletí de Gent del Masnou núm. 121, d'abril de 1997.

Frankfurt Parera
Prat de la Riba, 98
93 555 78 94
VINE'NS A
CONÈIXER. SOM AL
CAMI RAL D'OCATA
AL MIGDIA MENÚ
PARERA.
INFORMA-TE'N
ATENEM COMANDES PER
TELÈFON

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Adéu, Maria Dolors.

Quan l'Esther, la teva filla, va trucar per dir que havies mort el dissabte, 7 de novembre, al vespre, no m'ho podia creure. ¡Si només feia vuit o deu dies que havíem parlat per telèfon i m'havies dit que acabaves de rebre el darrer llibre meu i que el comentaries per a la revista de Sant Quirze de Besora! Si no feia pas

gaire que ens havíem trobat a Sant Quirze, que anàveu a dinar a Vidrà, amb en Jan, el teu marit, i l'Esther! I en totes dues ocasions t'havies mostrat animada com sempre! Sí que sabia que tenies càncer, però estava ben convençut que el tenies superat i ben superat, o almenys controlat i ben controlat. Però es veu que no, es veu que la vitalitat, l'alegria, l'optimisme, la bonhomia (em sap greu, però la bonadonia encara no existeix com a paraula, però potser l'hauríem d'inventar per aplicar-te-la) que no vas deixar en cap moment només ens ho feien pensar. Com podia ser, em repetia, que una dona amb tanta vitalitat, amb tantes ganes de fer coses, amb projectes i més projectes al cap i, segurament, esbossats a l'ordinador, amb només 68 anys, s'hagués apagat així tan de sobte? No podia ser, però era, com tantes altres morts que tots coneixem. Les notícies que es van anar penjant a internet (CCLIJCAT, Cornabou, Institució de les Lletres Catalanes...), algunes trucades o correus d'amics i d'amigues m'ho anaven fent assumir.

I com aquell qui no vol la cosa vaig començar a recordar, a tirar enrere, a intentar esbrinar quan i com ens havíem conegut. Em semblava que feia anys i panys, com si de petits ja haguéssim coincidit a Sant Quirze, quan baixaves de Vidrà per passar temporades a cal sastre Plans. Però no, aquests records només eren records de converses que havíem tingut en sopars, passejades, tertúlies... Remenant papers, he arribat a la conclusió que no ens vam conèixer fins a l'any 1990, en què vam compartir jurat del premi "El Vaixell de Vapor". Tot i que llunyà, recordo que va ser un premi en què vam debatre molt i molt i en què vam coincidir plenament. I les coincidències van ser en gustos literaris (tot i que teníem estils molt diferents tu i jo), però també en paisatges comuns, en objectius i visió de país compartits i amb tantes i tantes altres coses. I va començar una relació molt fructífera, que ha durat fins aquest mes de novembre funest. Vam compartir altres jurats, com els dels premis "Crisol" o els "Literaris Penedesencs", tots dos l'any 1995; vas passar pel programa de literatura infantil i juvenil de Ràdio Vilafraça, l'any 1994, i el vas fer sortir i tot en aquell llibre entre esbojarrat i crític, que

vas escriure a quatre mans amb l'Elena O'Callaghan i que retratava amb humor la LIJ catalana d'aquells anys: *L'enrenou del 49* (Baula, 1996); vam coincidir en alguna exposició de Gent del Masnou, població en la qual vas residir una bona colla d'anys, abans de tornar cap a les terres pirinenques; encara ens vam trobar en projectes editorials diversos (a Alfaguara i a Barcanova, per exemple); i sobretot vam començar a intercanviar-nos llibres i a comentar-nos-els, tant en privat com en públic. Perquè ho he de dir, Maria Dolors, sempre vas ser molt generosa amb la meua obra incipient, fins al punt que estic convençut que em vas ajudar a tirar endavant la meua nova faceta d'escriptor, perquè em vas començar a comentar llibres a les revistes on col·laboraves (*Gent del Masnou*, *Presència*, *El 855*...) i a animar-me. Els teus comentaris, parléssis de qui parléssis, sempre eren positius: "*Si un llibre no m'agrada*", em sembla que deies, "*no en parlo*." I sempre eren plens d'entusiasme, l'entusiasme que posaves en tot: en les classes, la colla d'anys que vas fer de mestra (em vénen a la memòria especialment els cursos que vas ser a Sant Joan les Fonts); en la promoció de la llengua i de la cultura catalanes (els anys que vas ser al SEDEC); o en coses tan quotidianes com les arrossades que organitzaves amb amics o les anades a buscar bolets quan n'era el temps. Tot en tu era explosiu, vital, alegre, compromès, com la teua literatura. Una literatura que en una de les nombroses ressenyes que hi vaig dedicar, concretament parlant del llibre *L'ombra del nas* (Casals, 1998) vaig caracteritzar amb aquests trets: irònica i humorística, tendra i imaginativa, i amb un llenguatge fresc i enjogassat que sempre fa anar amb mestria. En Josep Maria Aloy, crític i bon amic teu i meu, amb la precisió i el coneixement que el caracteritzen, ho ha fet així: "Sentia una veritable passió per les paraules i pel llenguatge i sovint et feia parar esment en una paraula concreta i deia: "*M'agrada aquesta paraula, no la coneixia, me l'apunto*". Aquesta fascinació per la llengua suposo que fou la base damunt la qual va construir tota la seva obra literària, una obra fresca, alegre, senzilla i amb aquell deix d'innocència i d'ingenuïtat que no és altra cosa que una enorme capacitat d'observació i de sensibilitat i un bon recurs per apropar-se als lectors joves."

Ens has deixat moltes coses, Maria Dolors, de ben segur que algunes les anirem oblidant, perquè el temps ho esborra tot, però la quarantena d'obres literàries que has escrit, seran un patrimoni que passarem de generació en generació, perquè volem que el teu optimisme, la teua fantasia, la teua vitalitat, et teu amor per la llengua, el teu compromís, els teus..., que són ben presents als teus llibres, no es perdin i enriqueixin i facin gaudir les noves generacions, que sens dubte s'ho passaran d'allò més bé llegint-te, com ja ens l'hi hem passat unes quantes que hem tingut la sort de conèixer-te, personalment i a través de la teua obra literària. Maria Dolors, pots estar ben segura que alguns títols teus, com *L'Aniol i el peix*, *Monstre busca monstra*, *Boira a les butxaques*, *Màquines d'empaquetar fum i altres invents*, etc. etc. etc. ja formen part del patrimoni escolar i cultural d'aquest nostre país que tant has estimat i que has ajudat a fer millor amb allò que més t'agradava: escriure.

Cròniques

“XI TROBADA D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, AL MASNOU.”

29 DE NOVEMBRE DEL 2009

Per Joan Casals

Durant la setmana prèvia a la Trobada estàvem amb l'ai al cor i la mirada al cel, pendants de les indicacions dels homes del temps. Com més ens apropàvem al dia de la Trobada, les previsions eren més alarmants: pluja, fred i vent a dojo..., quin panorama més negre. Doncs, no. El diumenge de matinada, quan vam treure el nas al carrer de Pere Grau per fer el muntatge, s'havien esvaït el mal temps i els mals presagis. Sant Pere, patró del Masnou, deu ser col·leccionista de plaques de cava...!

Amb aquesta introducció ens situem al diumenge 29 de novembre, data de celebració de l'XI Trobada d'Intercanvi de Plaques de Cava del Masnou, organitzada per l'associació *Gent del Masnou*.

Continuant la sèrie de vaixells de la marina de vela del 1800, iniciada l'any 2000, enguany vam presentar una nova placa de color blau amb la silueta d'una **Pollakra**, segons l'habitual disseny del Taller de Publicitat Lluís Valls, embotellada per Caves Lincon, de Sant Sadurní. L'ampolla anava acompanyada d'un díptic amb text i imatges referents a aquest tipus de vaixell facilitades, novament, per l'historiador local Joan Muray. Com a atractiu afegit per als col·leccionistes, al revers de la placa hi figurava l'escut de Caves Lincon sobre fons gris.

Durant tot el matí el gran nombre d'afezionats fidels a la Trobada van aprofitar el temps amb els intercanvis i algunes compres a les parades dels

nombrosos comerciants especialitzats en aquesta creixent i ja consolidada faceta de col·leccionisme. Cada mitja hora un sorteig de lots de cava o pastisseria va amenitzar la Trobada, mentre el temps s'anava aguantant, tot i algun intent de plugim que, per sort, no va acabar de reeixir.

Mentre els col·leccionistes feien la seva, una quarantena d'acompanyants van poder gaudir d'un interessant visita guiada a la casa-palauet del Marquès del Masnou situada a l'entorn del Bell-Resguard, acompanyats en el recorregut pel guia masnoví Jordi Milà, que els facilità tota mena de detalls de l'edifici singular.

Cansats però satisfets, la

Trobada ens va deixar un bon sabor de boca i ja estem posant fil a l'agulla pel al diumenge dia 28 de novembre d'enguany, per a la que serà la XII edició, a la qual una vegada més sou tots convidats.

Agraïments:

Ajuntament del Masnou, associacions de col·leccionistes CPC, ACP Bagà i Xapes.net, Revista La Clau, Associació Lúdica amics del carrer Pere Grau, Agrupació Sardanista, Caixa Penedès, Can Colomé, Can Mai Tanquis, Can Rac, Celler del Mar, Condis Pere Grau, Novetats Maria Pradell i Pastisseria Miquel, i a tots els visitants, que ens vau acompanyar i animar durant la Trobada. Moltes gràcies a tots.

“ABSTRACCIONS PICTÒRIQUES”

de JOAN MURAY

El 28 de novembre passat la sala d'exposicions de Gent del Masnou s'engalanà de manera especial amb una nova mostra artística del nostre consoci Joan Muray. Aquesta vegada l'ull fotogràfic de l'autor ens tornà a sorprendre bo i endinsant-nos en un món imperceptible a primera vista, descobrint, amb gran encert, imatges “fortuïtes” del rastre que deixen les gotes i traces de pintura en un aiguabarreig de formes i colors.

És d'agrair que la persona que té cura de la programació anual d'exposicions de la nostra sala ens ofereixi, de tant en tant i en primera persona, una mostra de la seva habilitat i reconeguda faceta artística. Moltes gràcies, Joan.

Deixem que siguin les paraules del mestre, pintor, escenògraf i psicòleg, Iago Pericot, qui ens expliquin aquesta nova mostra d'art de Joan Muray. Diu així:

“Unes petites reflexions sobre l'exposició de Joan Muray a Gent del Masnou”

Per Iago pericot

Parlar de Joan Muray és com anar repetint el que molts de nosaltres ja sabem. Joan Muray és una de les ànimes de Gent del Masnou, la que ens presenta tot el que ell considera important en art, i tots els moviments socials i culturals d'interès per als ciutadans del Masnou. Ell ho sap tot de la cultura i la història de la nostra vila.

Avui ens presenta una esplèndida exposició, que anomena “Abstraccions Pictòriques”, al final del programa de la qual diu *...les formes que espontàniament formen les gotes de pintura al barrejar-se entre elles...*

Sembla que la casualitat sigui l'origen de la seva obra, però jo

no crec que sigui així. La casualitat és un acte lliure de l'atzar, i la natura n'està plena d'aquestes visions casuals, però necessiten la visió d'un artista que sàpiga escollir i seleccionar de la casualitat aquell petit fragment que en Joan escull per donar-li forma abstracte i presentar-lo a l'exposició amb un interès molt intel·ligent, davant un públic on detecta tota una sèrie de formes i colors que mai no hagués imaginat.

Aquesta mirada de l'artista ens fa veure i gaudir d'una sèrie de formes totalment inèdites, i d'una bellesa desconeguda fins ara.

Les gotes de pintura no existeixen fins que la mirada de l'artista ens les mostra ampliades fotogràficament. No havien existit fins aquest moment.

Tot aquest treball no és gens casual, és una tasca prou complicada sota una mirada seleccionadora, atenta i molt sensible, fruit de molts anys d'observació constant, sota una exquisida sensibilitat, que ens sorprèn en cada una de les divuit obres que ens proposa.

Nosaltres podem veure “formes concretes”, que responen a la

necessitat “arqueològica” de la nostra cultura, ja que sempre busquem una “raó” que ens tranquil·litza davant de l'abstracció. Crec que tot això és legítim, però a la vegada un pèl absurd, ja que volem prendre part, quan aparentment, sembla que les formes i els colors no concrets no són suficients per a l'espectador. És possible que algú busqui i vegi cares i objectes dins les formes abstractes, que gaudeixi, però... no canvia res. El que s'ha d'aconseguir és deixar-se portar i gaudir amb les formes incorrectes de l'abstracció.

Joan, molt bé per la teva exposició, que no havia vist mai. Ets un descobridor de formes inexistents i que sense la teva mirada mai no hauria pogut contemplar. Gràcies.

Cròniques

Presentació del caganer “CAPITÀ MASNOVI” i dels Gegants del Masnou amb el “caganer portador”

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

El dissabte, 21 de novembre, a la Sala d'Actes de la nostra entitat, dos socis de l'Associació d'Amics del Caganer i alhora de Gent del Masnou, Miquel Garolera i Vicenç Segarra, presentaren en societat, actuant de “mestre de cerimònies” l'autor d'aquesta crònica, tres nous caganers, “batejat” l'un amb el nom de CAPITÀ MASNOVI, i

altres dos, anònims, eren els portadors dels Gegants del Masnou.

La "cerimònia" es va fer a les set de la tarda, amb una important assistència de personal, àvid de veure en directe aital necessitat corporal. El "mestre de cerimònies" va fer primer la presentació del capità caganer i n'explicà les característiques personals. Era un capità (anònim) que va

tenir la nostra marina de vela del vuit-cents, i anava abillat amb el clàssic vestit de pantalons i jaqueta foscos, amb gorra de visera i espadenyes catalanes. La "feina", la feia, no com la majoria dels caganers, que defequen al camp, arrupits i aguantant l'equilibri, sinó a bord del vaixell i, com acostumaven a fer-ho els capitans, a dins d'un *sambullo*, una mena de galleda de fusta i cèrcols amb nansa (la resta de la tripulació ho havia de fer fora borda i, suposo, aguantant-se a les cordes per no caure a mar).

Per cert, parlant del "zambullo", el nostre president va sortir un moment de l'acte i va tornar amb un *sambullo* autèntic de l'època, net però, per estrenar, que va donar un toc més autèntic a la festa.

Després va presentar els dos anònims i ben amagadets caganers, que ho feien a la part del

darrere dels gegants, amb les faldilles un xic obertes (quedaven ben arrecerats).

L'acte va continuar amb parlaments del president de l'Associació d'Amics del Caganer, Joan Lliteras, i del Cap de Colla dels Gegants del Masnou, Josep Fàbregas, que glossaren els seus acòlits i agrairien als amics Miquel i Vicenç la deferència vers ambdues associacions.

Al final, tots contents, omplírem la panxa amb un exquisit berenar preparat per la Pastisseria Miquel, que ajudaria, quan convingués, a afloixar les necessitats de cadascú.

Enhorabona, amics caganers, per fer-nos passar una estona tan agradable i força riallera, una teràpia que tant convé sempre, però més ara amb els temps que corren (corren sobretot aquells que fan córrer els euros cap a la butxaca).

Cròniques

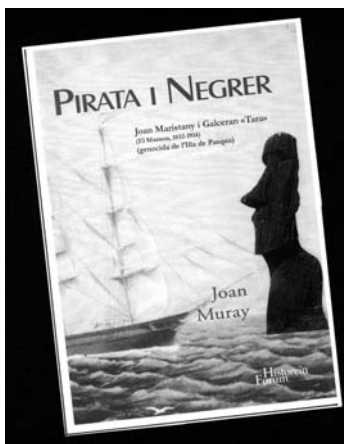
Presentació del Llibre **PIRATA I NEGRER**

Per Jordi Godàs

El passat 12 de desembre es va presentar al local social el llibre "PIRATA I NEGRER", de l'autor Joan Muray, de sobres conegut per tots els vilatans i per tots els socis de la nostra associació.

Junt amb l'autor, va ser a l'escenari de la presentació el Dr. Amorós, historiador especialitzat en els afers de l'Illa de Pascua, que va ser el qui posar en solfa el tema del capità Joan Maristany i Galceran "Tara", ja que aquest historiador va conèixer el fet que va passar a l'illa de Pasqua (Rapa Nui) al desembre de 1862, per les converses tingudes a l'illa amb l'erudit Sr. Conte, el qual el va posar en antecedents del fet.

El Sr. Amorós va venir al Masnou

buscant els capitans del vaixell *Rosa y Carmen*, que va ser el que va fer la incursió, saqueig i esclavisme de la població nadiua. El van dirigir al Sr. Muray i aquest, amb les dades que el Sr. Amorós va aportar i les investigacions que va realitzar, va arribar a conèixer el *currículum vitae* del capità Maristany.

Cal dir que el local era ple de ple ja que hi havia un interès per conèixer el que ja feia temps va

provocar una reacció en alguns descendents de capitans de la nostra marina de vela. No cal dir que s'ha de desmitificar i situar en el seu context el tema de l'esclavisme, fa quasi cent cinquanta anys. En aquella època els aspectes morals de la societat europea no eren els d'ara; pensem que fins i tot les dones no es tenien en consideració, ja que no se les tenia per a res, que no fos servir els homes.

Les explicacions del Sr. Amorós ens van posar la pell de gallina, pensant en el sofriment de les persones que van caure sota el poder d'aquells negres, ja que, a part del capità Maristany, que feia de cabdill d'una flota de diversos vaixells, n'hi havia d'altres que no van quedar enre-fent malifetes per tal de fer-se rics.

Junt amb el llibre ens va entregar un petit opuscle *Els 7 esperits d'Alqueria Nova*, que en el pròleg ja ens anuncia que no vol ser exhaustiu i que s'anirà des-

granant; com sempre el nostre amic i respectat Joan Muray ens dóna una història amb incògnites que, si bé quan la llegeixes descobreixes què vol dir, encara no la dóna per finida.

El llibre és una exposició de fets contrastats de la nostra història passada i que ens assenyala que, com a tot arreu, hi ha cigrons negres, que per sort són pocs, però que es veuen de lluny. Mai no s'ha de fer de l'excepció la norma general, com és el cas.

Cròniques

LA CORAL XABEC CANTA EL COCERT DE NADAL

Per Esteve Pujol i Pons

Fa uns dies la Montserrat Llagostera ens va dir en un assaig: *—A la primera part del concert nadalenc farem una suite de Nadal.*

—Bona idea; això serà bonic —vaig pensar.

El diccionari ens diu que una suite és un conjunt de fragments instrumentals de caràcter divers, presos d'una òpera o d'un ballet, o també lligats per una temàtica comuna.

Així, doncs, tots els vilatans i no vilatans que van omplir la parròquia de Sant Pere al vespre del dissabte 19 de desembre van sentir un enfilall de cançons i de melodies nadalenques, lligades com si formessin un bell decorat de Nadal, un teixit amb trama i ordit. La trama van ser tres nades cantades per la Coral *—La Pastora Caterina* (harm. A.Pérez Moya), *Cap a Betlem* (harm. M.Oltra) i *Marxa dels Reis* (harm. F.Perret); l'ordit eren tres fragments del *Concerto Grosso per la Notte di Natale*, d'Angelo Corelli (*Vivace-grave*,

Pastoral i Vivace). Com un tapís bigarrat i harmònic, amb olor de molsa, brodat de boix grèvol i galzeran, i regust de neules i vi blanc.

La introducció a tot el concert va ser la nadala del Chocó de Colòmbia *Velo qué bonito* (harm. A.Escobar), amb acompanyament de percussió.

I ara va canviar el decorat. El mestre dels mestres, Mozart, ens va fer gaudir de la música sacra més pletòrica. L'*Ave Verum* (K 618) ens ha acompanyat al llarg dels quinze anys de la nostra Coral Xabec; cada vegada l'hem cantat amb més sentiment, amb més profunditat musical i mística. No hi va pas faltar; *...corpus natum de Maria Virgine...*

I després les dues primeres peces, *Kyrie i Gloria*, de la *Missa de la Coronació* (KV 317); van ser un tast de la composició escollida enguany per celebrar precisament el quinzè aniversari d'aquesta coral. Un *Kyrie* suplicant; un *Gloria* vibrant. Hi va haver, doncs, un canvi de ritme: recolliment, dolcesa d'esperit. Així va acabar la primera part del concert.

En iniciar la segona, va ser Händel qui ens va omplir de bellesa immensa: drama evangèlic, Nadal, Creu i Pasqua. El gran artista va musicar tota la vida de Jesús, des del naixement fins a la glòria, en l'oratori immortal *El Messies*.

Vam cantar-ne el Coral 4: *Llavors apareixerà la glòria del Senyor. I tothom veurà alhora que el Senyor ha parlat.*

El Coral 11: *Perquè ens ha nascut un infant, ens ha estat donat*

un Fill, que porta a l'espatlla la insígnia de sobirà; aquest és el seu nom: Meravellós, Conseller prodigiós, Déu heroi, Pare eternal, Príncep de pau.

L'orquestra ens va regalar el número 12 *Pastoral*, joiosament nadalenca.

Després va sonar el Coral 23: *Tots anàvem com ovelles disperses, cadascú seguia el seu camí. Però el Senyor ha carregat damunt d'Ell les culpes de tots nosaltres.*

El Coral 35: *El seu anunci s'ha escampat a tota la terra; i les seves paraules, fins als límits del món.*

I el Coral 30: *Al-leluia! Pel Senyor Déu Omnipotent que regna. Al-leluia! El Regne d'aquest món ha arribat, el Regne de nostre Senyor i del seu Crist, i ell regnarà per sempre. Rei de Reis i Senyor dels Senyors; i ell regnarà per sempre. Al-leluia!*

Els aplaudiments, sonorament enfervorits, del públic ens van convidar a cantar *Sant Josep i la Mare de Déu* i, amb tothom, *Fum, fum, fum*. Es veu que encara no n'hi havia prou i vam tornar a cantar —era un bis de debò— l'*Halleluja* del *Messies*. La directora va convidar els assistents al concert que vulguessin sumar-se a la coral que vinguessin a engruixir-la; i en van pujar uns quants —antics cantaires de la mateixa Coral, cantaires en baixa forçosa i aficionats al cant—; va ser un final de concert més participat que mai. Els qui us hi vau afegir, esperem que feu un pas més i entreu a formar part de la Coral; us hi esperem.

Cal dir que, com ja és costum, es va fer una recapta en favor

de la *Marató de TV3*. Gràcies per l'aportació! La Parròquia i l'Ajuntament van col·laborar perquè aquest concert fos possible i perquè comptéssim amb un bon conjunt orquestral.

diumenge 20

L'endemà, el diumenge 20, al migdia vam fer una cantada a la Casa Benèfica, tal com és habitual cada any per aquestes festes. Les nades de la Coral i dues peces de violí del cantaire Enric Badal van embadalir els residents, que seguien amb veu baixa les cançons nostrades i amb un batec perceptible a la cara. Gràcies per les atencions rebudes!

I al carrer de Sant Rafel, davant del Pessebre, dels Reis d'Orient i enmig del carrer ornat amb motius nadalencs, vam cantar-hi unes quantes nades més i va tornar a sonar el violí de l'Enric. I gràcies novament per les atencions rebudes. I fins a l'any vinent, si Déu vol! I ara a continuar preparant la celebració d'aquesta efemèride: quinze anys de Coral Xabec. Ja hi esteu tots convidats.

DIUMENGE AMB LLETRES

Per *Grup Rauxa*

Com saben els nostres lectors, el GRUP RAUXA, de *Gent del Masnou*, ha fet ja dues vetllades literàries i artístiques, els diumenges 25 d'octubre i 29 de novembre, a la Sala d'Actes de l'entitat. Vam anunciar que la intenció era que cada darrer diumenge de mes, a les 7 de tarda, dedicaríem una hora a la poesia, a la prosa, a la música, al teatre... per a tothom qui volgués gaudir-ne.

Sense pretensions, amb una gran senzillesa de mitjans i amb una enorme bona voluntat, així ho hem fet. Han estat dues sessions inicials, de tempteig de possibilitats, de començament de rodatge. Els qui hi van assistir hi poden dir la seva a fi que puguem millorar-ne els continguts,

la presentació, el dinamisme i tot el que redundi a fer-ne una estona de lleure i plaer de la tarda de diumenge.

Ja vam anunciar que pel mes de desembre no hi hauria vetllada, atesa l'acumulació de festes i celebracions nadalenques.

El diumenge 31 de gener, a les 7 de la tarda, hi tornarem a ser. Volem que aquestes vetllades siguin agradables, variades, actives... desitjades i tot. Tothom hi està convidat.

Sabeu que el grup està obert a tothom qui hi vulgui participar. Cal només que deixeu el vostre nom i cognom al telèfon de *Gent del Masnou* **93 540 39 29** o bé a gentmas@suport.org i ens posarem en contacte amb vosaltres.

FELICITACIÓ

Volem expressar la nostra felicitació al soci de *Gent del Masnou*, pedagog i col·laborador assidu d'aquest butlletí, Esteve Pujol i Pons, per haver-li estat atorgat el Premi "Joan Profitós" d'Assaig Pedagògic 2009, a *La Festa de les Lletres Catalanes*, 59a Nit de Santa Llúcia, celebrada a Terrassa el propassat 11 de desembre, per l'obra "PENSAMENTS D'UN EDUCADOR".

Tal com diu l'acta de concessió d'aquest guardó, el jurat va decidir per unanimitat atorgar-li aquest premi *pels valors que conté i que difon amb una saviesa amena, pulcritud extremada i bellesa lingüística*.

Esperem la publicació i presentació d'aquesta obra a fi de gaudir-ne i treure profit de les sàvies,

pulcres i belles reflexions per a l'educació de les generacions joves.

Enhorabona, Esteve, i a continuar escrivint!

La Junta Directiva de *Gent del Masnou*

Sóc tan humà!

Mentre la comèdia *Boulevard* de la dramaturga i directora escènica Carol López (Barcelona, 1969) continua funcionant amb èxit a **La Villarroel**, l'any 2009 ens diu adéu-siau i rebem el 2010.

BOULEVARD

LA NOVA COMÈDIA DE LA DIRECTORA DE GERMANES!

La companyia **Comediants** (www.comediants.com), que aterrava al **Teatre Romea** el 27 de desembre, hi fa temporada fins al 24 de gener de 2010. Teatre, dansa, música, cançons, màscares i projeccions s'apleguen a *Num3er@lia*, un espectacle especialment pensat per al gaudi en família.

El 13 de gener *Figuretes de vidre*, del dramaturg, novel·lista i poeta nord-americà **Tennessee Williams** (1911-1983), amb direcció i dramaturgia de Jordi Pons-Ribot, i interpretació de Lluïsa Sala, Gemma Sangerman, Andreu Banús i David Ortega serà present a la **Sala Muntaner** fins al 14 de febrer.

Del 8 al 24 de gener l'**Espai Brossa** ens (re)apropa a la figura de la narradora i periodista **Montserrat Roig** (1946-1991) a través de l'espectacle *M de Roig*, que han dirigit Maria Manau i Frederic Roda.

El dijous 14 de gener de 2010 comencen les representacions d'*American Buffalo* (1975), de **David Mamet** (Chicago, 1947), amb direcció de Julio Manrique, al **Teatre Lliure**. Michael Corrente, recordem, la traslladà al cinema el 1996 amb una nòmina que encapçalà Dustin Hoffman.

Del 28 de gener al 7 de febrer *L'última vedette del Molino*, d'**Aleix Aguilà** (Girona, 1977), amb direcció d'Adrià Aubert i Jordi Pérez Solé (Boà teatre), ens aporta amb gran imaginació i solidesa un acarament entre el món de la burocràcia municipal i els vells fantasmes i glòries musicals que habiten el vell Paral·lel. La podem veure a la Nau Ivanow (c/ Hondures, 28-30), de dijous a diumenge. Aguilà fou el guanyador del Premi de Teatre 50è Aniversari Crèdit Andorrà del 2006 amb l'obra *Ira* (Arola Editors, setembre de 2007).

També el dia 28 enceten les funcions de *M de Mortal* de **Carles Mallol** (Figue-res, 1981) al **TNC (Sala Tallers)**, on la vida de parella troba ingredients molt especials: la immortalitat.

Arran de sòl

Per Pledebuit

A l'escrit del passat mes i any us deia, al final, que el que havia escrit de meravellós del nostre poble, dels que manen, de les obres públiques, del civisme, de l'ordre, de la netedat, etc., era perquè anava trompa, ja que, si no, no podia ser que veiéssim tan bé l'entorn vilatà.

En aquest primer d'any que fineix la primera dècada del segle XXI, us comentaré un escrit que em va arribar pel desembre passat. El dirigien als comerciants els "manaies" de la vila. Després de llegir-lo curosament, vaig tenir un ensurt d'allò més gran, em pensava que encara em durava la borratxera o, el pitjor, que ja estava alcoholitzat i patia *delirium tremens*.

Les llumeneres municipals havien tingut una idea d'allò més lluminosa (valgui la redundància) per revifar el comerç local els dies finals de l'any, quan a quasi a tothom li agafa aquella fal·lera de comprar i gastar com si s'acabés el món. Això fins ara, ja que potser amb la crisi material per a uns i la crisi mental per a altres, això, els manaies ja ho preveïen en fer, o dissenyar, que els agrada més dir, aquella campanya, potser sí. Bé, al que anava, el que importa menys és si s'ha gastat poc o molt a les passades festes. Vegem l'escrit dirigit al comerç.

Els explicaven una "fórmula màgica" per fer que la gent gastés i al comerç li surtin els comptes (potser és perquè puguin seguir pagant els forts impostos dels quals surt tot, sou inclòs). La idea era d'allò més impressionant; els deien, primer, que la campanya feia un joc de paraules entre el nom de la vila i el fet de comprar més i gastar menys, es deia MENYSNOU%. Òndia tu, quina manera d'esprèmer el magí, es deuen haver quedat sense matèria (no ser si grisa o de color *catxumbo*). Per tant, la seva finalitat era que ells tenien la gran idea (segur que a ningú més se li ha ocorregut!) i els comerciants farien els descomptes; o sigui, segons deia el nom, un 9%, això durant els dies de la campanya, la segona quinzena de desembre. Mira tu, fantàstic, jo em penjo la medalla de cara a la galeria, el consumidor content (llegeixi's votant potencial) i el comerciant, apa, com una mena de nou impost (temporal, però impost al cap i a la fi).

Vaig llegir-la i rellegir-la i no hi vaig veure pas res més. Res que indiqués que després els recompensarien d'alguna forma, com: tornar-los tots els diners esmerçats en descomptes, tornar-los-en una part i una part pagar-la ells, fer-los algun descompte en impostos, etc. Però no, res de res. O sigui, jo convido i tu pagues.

Oh, i quan es reuniren, manaies i "pagans", en preguntar els segons amb qui havien comptat a l'hora de fer-la, ja que fins que reberen la carta no en sabien res, ells, els "cervells", va i encara s'"embarrufen" d'allò més.

En fi, la reunió va acabar com havia començat. Amb el més calent a l'aigüera, i que cadascú faci el que vulgui. Això sí, els cartellots de la campanya ja estaven fets i s'havien d'aprofitar. Per tant, els penjaren a cada botiga; per a aquestes ja no ve d'una penjarolla.

Apa, bup, bup.

ELS "LIBERTY", VAIXELLS "D'USAR I LLENÇAR".

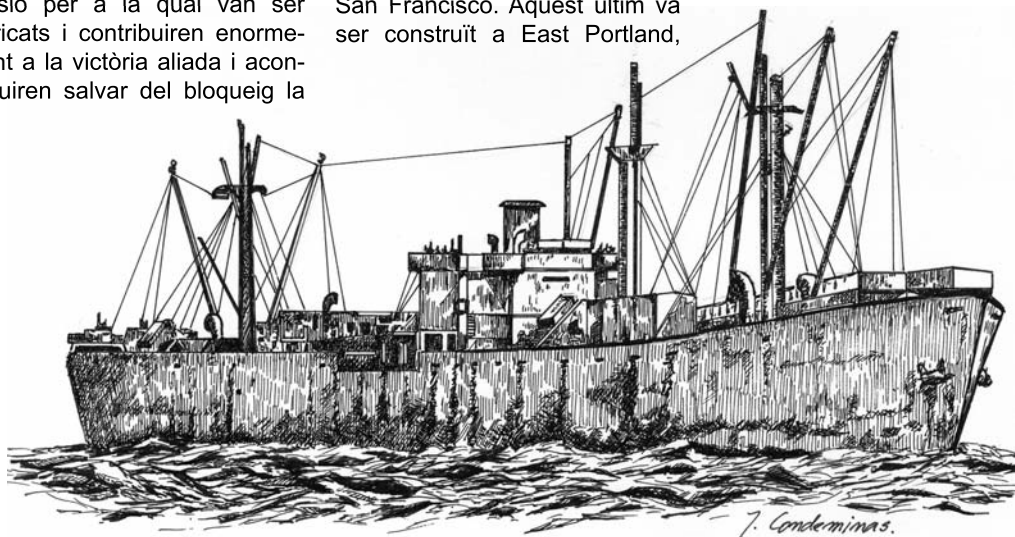
Per Josep Condeminas

Si a Espanya l'automòbil que va motoritzar el país va ser el "Seat 600" i a Alemanya el "Wolks-wagen escarabat", els vaixells de càrrega per excel·lència durant la II Guerra Mundial van ser els "Liberty". El disseny era anglès, però van ser els nord-americans qui el van fabricar massivament, simplificant la seva estructura utilitzant parts prefabricades i substituint els clàssics reblons per soldadures. Va aparèixer en el moment en què les pèrdues de vaixells anglesos sobrepassaven la seva capacitat de reemplaçament. No era un vaixell bonic, no; fins i tot el President Roosevelt va dir-ne que era una espècie "d'ànec lleig", però era barat i, en ser fet de peces prefabricades, el feien particularment adequat per a les cadenes de muntatge. Molts opinaven amb menyspreu (sobretot els alemanys) que era un vaixell "d'usar i llençar" i no els faltava certa raó, ja que més d'un es va partir per la meitat en el curs d'una singladura. A pesar d'aquestes deficiències estructurals, la majoria van complir la missió per a la qual van ser fabricats i contribuïren enormement a la victòria aliada i aconseguiren salvar del bloqueig la

Gran Bretanya. La veritat és que van resultar clau a l'hora de transportar tota classe de mercaderies a tots els escenaris de guerra, i patiren tota classe d'adversitats, sobretot a l'Àrtic on, no solament van ser atacats pels submarins i avions alemanys, sinó que van haver d'enfrontar-se al terrible clima àrtic i a les seves al·lucinants tempestes. Després de la guerra, molts dels que van sobreviure van ser utilitzats per la marina mercant de diversos països. Un amic meu, que era primer oficial d'un d'ells, en el curs d'un viatge el va haver d'embarrancar a corre-cuita ja que se li estava partint per la meitat.

El primer "Liberty" va tardar dos-cents quaranta-quatre dies a ser construït, i va ser avarat a Baltimore el vint-i-set de setembre de 1941; però a finals de 1945, la mitjana de fabricació d'un "Liberty" era de... quaranta dies! Dels més de cinc mil que es van fabricar, actualment solament en queden dos, el "John W. Brown" amb base a la costa est dels Estats Units, i el "Jeremiah O'Brien" al port de San Francisco. Aquest últim va ser construït a East Portland,

Maine, i avarat el dinou de juny de 1943. Va fer set viatges durant la guerra, quatre a Europa, un a Amèrica del Sud, un al Pacífic i un altre des d'Austràlia a San Francisco. Actualment està sota la tutela de la societat "National Liberty Ship Memorial". Supervivent del "Dia-D", va fer onze viatges des d'Anglaterra a Normandia. Avui dia es pot visitar com un museu, però durant l'any fa dos creuers al voltant de la badia de San Francisco. L'any 1994, l'"O'Brien" va tornar a les platges del "Dia-D" portant antics veterans de guerra a prendre part a les cerimònies de commemoració del 50è aniversari del desembarcament de Normandia, a més de fer un periple per set ports d'Anglaterra, França i la costa est dels Estats Units; un total de disset mil milles en el curs de cinc mesos. Va ser l'únic "Liberty" que va tornar a les platges de Normandia cinquanta anys més tard. I és que, encara que l'"O'Brien" va ser fet en tan sols cinquanta-set dies, almenys aquest els va sortir rodó.

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

HISTÒRIA D'UNA BALANÇA

Extracte d'un manuscrit del qui fou director de vendes del Departament de Pesatge Industrial de l'empresa que esmentarem, el senyor Antoni Mongay.

Per llegir al menjador de casa.

Amb el pas del temps, que és veloç quan vols explicar una cosa, que, com dic sovint, "és així de senzill", doncs no ho és tant. Per fer entenedora una cosa, n'has d'explicar moltes d'altres. Això podria passar ara, però tot l'entorn és diferent, tan diferent, ja que els fets esdevingueren més o menys al voltant dels anys 1938-1941.

Què va passar? On va passar? Quan va passar? Què era una ferreria?

Va passar un cas curiós, en un indret de la ciutat en part desaparegut i en part recentment modificat. On unes circumstàncies ara ja històriques feien que s'hi ubiquessin oficis i negocis molt d'aquella època: ferrers i serrallers amb fornals i encluses. Tallers per a la reparació de carruatges, quasi diligències. Llavors començava a haver-hi automòbils, n'hi havia molt pocs i, per contra, els cavalls eren nombrosos.

Va tenir lloc a Badalona, al carrer de la Creu. Era empedrat, avui és Carretera a França N II. En aquell temps la circulació era de doble sentit i ja circulava el tramvia núm. 70, que era de fabricació anglesa. La gent en deia "tanques" i anaven de Can Màrtir a tocar el carrer d'en Prim, aleshores l'extrem nord de Badalona, fins a la Plaça d'Urquinaona a Barcelona.

Podem entendre que el trànsit era lent i escàs i que aquesta via principal pogués donar servei amb doble direcció als mitjans de transport de persones, mercaderies i proveïment de totxos, sorra i ciment a les obres en construcció.

Llavors circulaven carretons plans per al transport del peix i uns altres amb baranes tirats per persones. La Coloma del carrer de la Granota els

llogava a hores.

A ca la Mònica venien diaris i patufets. La seva casa al carrer del Mar era de Patufets (per com era de petita).

Els trens funcionaven amb vapor i, com ara, també amb retards.

Cavalls i carbó eren primordials. Quantes carboneries i cellers de venda de vi a doll, amb la branca de pi posada sobre la porta d'entrada. resten avui dia? De fleques amb forn de llenya i de lleteries amb vaques a l'estable, no en queda cap!

Ja han transcorregut uns setanta anys, poc més o menys.

Els automòbils produïen admiració, puix no n'hi havia gaires. En les poblacions com el Masnou, Premià de Mar o Vilassar de Mar, gent de la meua edat o majors m'han explicat que grups d'adolescents es passaven estones del diumenge veient-los passar i comptant-los. Era tota una diversió, un passatemps ara impensable.

Els avions eren més escassos, en passaven pocs i no volaven alts. Volar era per als rics.

De benzineres, n'hi havia poques, amb uns sortidors molt alts i pintats de vermell. Semblaven fanals. (Llavors era un monopoli de CAMPSA).

Els semàfors encara no s'havien inventat, ni feien falta.

La ferreria era un lloc molt important, el nom li ve pel tractament del ferro. El negoci era anomenat "A Cal Ferrer". N'hi havia de tall, els que feien espases, armadures i altres estris de tall.

La ferreria que ens ocupa era de forja i forma part determinant de l'esdeveniment. Una de les feines més freqüents era fer les ferradures per als cavalls i ferrar-los. Altres treballs del ferrer consistien a fer reixes, tanques, portes, eines, forjats, soldadures, panyes i claus entre altres coses.

Les ferreries estaven dotades d'una fornal per escalfar els metalls, un cossi amb aigua per refredar-los sobtadament i trempar-los, una enclusa i malls i martells per colpejar-los i

donar-los forma.

Quan treballen es comuniquen més per la dringadissa dels martells que per les paraules, ja que treballant fort i ràpid fan molt soroll.

L'amo de Cal Ferrer del carrer de la Creu era en aquella època el Sr. Ezequiel Minguella. Més endavant, crec recordar que el seu successor fou el Sr. Juanola.

A la ferreria s'hi feien coses ben diferents, però molt importants. El veterinari (el Sr. Francesc Barriga Busquets) passava visita als cavalls, eugues i burrets que ho necessitaven. Els amos d'aquests animals aprofitaven el desplaçament i el temps, tota vegada que havien d'emmordassar-los i subjectar-los tant per a la visita com per ferrar-los i ajudaven el ferrer i el veterinari tot tranquil·litant l'animal. El principal client era allà davant mateix, era Can Puça (Can Fradera); tenia molts cavalls negres i de bona planta. Disposaven de carrosses i carruatges per fer el servei a batejos, comunions, casaments i enterraments. Varen començar el servei de taxi i foren els pioners a passar-se a l'automòbil. Els xofers anaven ben uniformats, nets i elegants, amb gorra de plat i ben educats i feien gala de bons modals.

També fins al Barri de la Salut, al costat de Can Fitó (la primera benzineria), a Bufalá, Canyet, Pomar, Can Matamoros eren camps de cultiu amb cavalls i eugues, burros i mules. Amb

els dels parracaires ja tenien clients i feina assegurada.

Fins aquí la "prehistòria"; ara ve **La Història d'una Balança**.

Crec recordar que fou un dissabte que el ferrer tingué una sorpresa amb l'arribada d'uns clients molt peculiars i diferents dels habituals. Els dos ocupants conduïen un formidable automòbil amb matrícula alemanya. A causa de les "bones" carreteres de què llavors disposàvem des del Pertús endavant, varen trencar la costella d'una ballesta de la suspensió. Tinc entès que, en estar el Sr. Barriga passant visita, intervingué primer com a intèrpret i després com a relacions humanes tot ajudant-los.

Treballaren de valent desmuntant, soldant i tornant a muntar la ballesta ja arreglada.

Els clients quedaren contents i agraïts, i ben segur que devien pagar la factura o el compte al ferrer. Procedien de la ciutat alemanya de Balingen i es dirigien a Barcelona. Portaven una balança.

Era una meravella, un enginy de la mecànica avançada. Hem de pensar que en aquella època els instruments de pes funcionaven a base de plats de llautó o metàl·lics i peses de diferents

mesures per a les petites pesades. Per als grans pesos eren utilitzades les bàscules de romanes. La que portaven aquells senyors d'Alemanya era tot un prodigi de la tècnica avançada. M'explicaren que l'admiració vers aquest aparell fou compartida i comentada per diferents senyors, que en aquest moment es trobaven casualment a la ferreria; tant és així que l'examinaren exhaustivament. No he pogut conèixer gaire més sobre el cas, si feren tractes i, de fer-los, quins foren.

Entusiasmats, varen trigar ben poc a formar una empresa. El seu nom es constituï amb les lletres dels cognoms dels entusiastes fundadors, que, si les juntem, diuen: **MOBBA**, que es registrà mercantilment en Societat i esdevingué una pròspera i important empresa.

L'èxit va coronar els seus esforços de bon principi: va ser una **BALANÇA** de 8 kg de força, en divisions de 10 gr, que es va anomenar "VICTÒRIA". Se'n produïren mentre existí la fàbrica.

Se'n produïren a la fàbrica de Badalona milers d'exemplars. De primer les carcasses eren de ferro colat i pintades al foc. Després d'alumini i

també pintades i darrerament anoditzades. El plat era de porcellana blanc. El fre hidràulic d'amortiment fou primerament d'antimoni fos, però es deformava amb el temps, i es va substituir amb encert, conservant-ne les característiques originals, pel plàstic. Fou exportada a tota l'Amèrica Llatina i la majoria de les oficines de correus en disposaven d'un exemplar.

Qui això escriu va comprar-ne dues, dues picadores de carn i una rentadora de "roba bruta". Conservo encara una de les balances i avui, després de 62 anys, funciona perfectament (adjunto fotografies i factura).

Aprofitant l'avinentsa de l'Any Nou, desitjar-vos, amics i lectors, la fi del desgavell imperant i l'obertura, de bat a bat, de l'escletxa de llum que s'albira al fons del passadís.

CONCURS

Qui és aquest personatge?

Per Antoni Ferrero

Amb aquest article-concurs convidem a participar tots els lector, d'acord amb les bases següents: Cal endevinar de quin personatge estem parlant i comunicar-ho a la redacció del Butlletí mitjançant correu electrònic (gentmas@suport.org) o per correu ordinari (c/Dr. Agell, 9, 08320 el Masnou) indicant el nom del personatge en qüestió i les dades personals del concursant: nom i cognoms, adreça i telèfon de contacte. Entre tots els encertants sortejaurem cada mes un CD del llibre virtual Gaia 2148. Cal que les respostes arribin per tot el dia 20 de cada mes, com a màxim. El guanyador serà anunciat al Butlletí del mes següent.

Va naixen en un barri antic de València un dos de maig de 1754, quan ja feia 43 anys de l'ensulsiada de son país. Son pare participava en una de les dependències de la catedral de la ciutat. Sa mare era barcelonina, de família d'argenteres.

Fou un artista molt important de son temps, imitat un xic (i en honor seu) per un altre famós de la mateixa

època. Son recorregut artístic el feu córrer món; passà per Madrid, on arribà als 16 anys, i hi treballà molt dur per transcriure obres que eren famoses en molts teatres europeus. Fou admirat pel futur Carles IV, que el nomenà artista oficial de la cort madrilena, després de l'estrena d'una obra escrita quan tenia 22 anys.

I tan sols dos anys més tard comença

son itinerari europeu per la ciutat de Nàpols, on arribà amb sa muller, amb qui s'havia esposat a Madrid.

Son itinerari europeu continuà visitant, entre d'altres ciutats, Viena, Sant Petersburg i Londres. I encara se'l recorda en la ciutat fundada pel tsar Pere I, però certament molt poc en els nostres països.

A Nàpols, una ciutat molt pròspera en aquell temps, amb una vida social i artística molt intensa, i on regnava Ferran IV, casat amb Maria Carolina d'Àustria (germana de Josep II d'Àustria), va rebre un primer encàrrec del rei

per celebrar-ne l'aniversari, i en un moment determinat de l'obra sonaren vint canonades. L'espectacle agradà tant que els monarques li encomanaren en els següents tres anys moltes més obres, que foren interpretades en els millors recintes teatrals, entre ells el teatre San Carlo de Nàpols.

La seva fama s'anà estenent i rebia cada cop més ofertes de treball d'altres ciutats com Parma i Venècia. I àdhuc Josep II d'Àustria (segurament per suggeriment de sa germana) l'invità a treballar a la seva cort, un dels centres artístics més importants d'aquells temps. En arribar a Viena tenia 31 anys, estava fent una carrera molt brillant.

Caterina II, emperadriu de la gran Rússia, assabentada del prestigi d'aquell artista valencià, el nomenà artista de la seva cort.

— És curiós que un altre personatge d'aquell tombant de segle (xviii a xix), Francisco de Miranda, sense el qual no hi hagués hagut la revolució bolibariana (segons l'escriptor navarrès

Fermín Goñi), també fou admirat, i molt, per Caterina II amb qui va intimar.

En morir Josep II, Viena deixà de ser la capital artística d'Europa. Aquest honor es traslladà a Sant Petersburg, ja que Caterina II hi atreia les ments més brillants d'aquell temps. El nostre personatge hi romangué fins al 1793, on fou responsable de moltes i importants responsabilitats artístiques. Amb 39 anys se'n anà a Londres, on també tingué molts èxits. Però la seva estada a Rússia l'havia impactat i hi tornà al cap de tres anys (el 1796). En arribar-hi va fundar una institució on es formaren molts artistes de renom. Malauradament aquell ressò artístic de la capital de la Gran Rússia s'anà

esvaint en morir la tsarina. Tot i aquest esdeveniment, el nou tsar Pau I el nomenà conseller d'estat; però, en morir, el seu successor Alexandre I, de gustos diferents de sa mare i son germà, tot i mantenir-lo a la cort, no va impedir que el nostre personatge abandonés els seus càrrecs. Tenia 46 anys i havia començat un nou segle. Sa família, la seva muller i son fill "Federico" romangueren a Rússia amb ell. Sis anys més tard (1806) va morir d'una grip i fou soterrat al cementiri de l'illa Vasilievski Ostrov de Sant Petersburg.

EN EL CONCURS DEL PASSAT MES DE DESEMBRE, EL PREMI VA QUEDAR DESERT. EL PERSONATGE ERA: BUENAVENTURA DURRUTI.

GENT DEL MASNOU I N F O R M A

Exposicions

Fins al 15/1

"UN PAS PER LA VIDA", diorames de J. Condal.

Del 16/1 al 5/2

Blancdeguix-Blancdenit "NOCTURNS". Alumnes infantils de l'escola Blancdeguix

Del 6/2 al 5/3

Maquetisme de trens, cartells, etc. de l'Associació d'Amics del Ferrocarril del Masnou. (AFEM)

CAMPANYA DONACIÓ DE SANG.

*Donar-ne una mica
és donar molt.*

Diumenge **10 de gener** de 2010,
de 10 a 14 h.

Al local social de Gent del Masnou

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, SOTAGOTS, GOIGS, ETC.

(cada segon dimecres de mes)

Dimecres 13 de **gener**, de 6 a 8 del vespre

Dimecres 10 de **febrer**, de 6 a 8 del vespre

"DIUMENGE AMB LLETRES"

Diumenge 31 de gener
a les 7 de la tarda

Vetllada artística, literària, musical...

A càrrec del "**Grup Rauxa**"
de Gent del Masnou

Entrada gratuïta

Vols fer teatre?

T'agradaria descobrir el que ets capaç
d'expressar amb el teu cos i la teva veu?
Ets dels qui agrada jugar a ser un altre?

No ho dubtis. Vine i... actua!

Cursos de teatre per a nens, joves i adults

Telèfons de contacte: 627630082 (Oriol Colomer) 676334144 (Aina Ripol)

La punta de la llengua (9)

Per Esteve Pujol i Pons

En català no canviem mai la conjunció copulativa I per la E, encara que li segueixi una paraula començada per una I: Hem de dir i escriure:

PUR I INNOCENT – SA I HIGIÈNIC – DESCARAT I INSOLENT – FINAL I INICI – CÈLEBRE I IMMORTAL – PENÍNSULA I ILLA – XINA I ÍNDIA

Tampoc no hem de canviar mai la conjunció disjuntiva O per U, encara que li segueixi una paraula començada per una O:

Hem de dir i escriure:

PATRÓ O OBRER – TANCAT O OBERT – MUSSOL O ÒLIBA – DOLENT O HONEST – BONA O ÒPTIMA – DEMANDA O OFERTA

Tampoc no escrivim mai Ò, encara que vagi entre números:

Cal escriure: **20 o 30** (no pas 20 ò 30) – **245 o 250** (no pas 245 ò 250) – **100 o 200** (no pas 100 ò 200) – **4 o 5** (no pas 4 ò 5)

XXXIX Curs de Balls de Saló Febrer-Maig 2010 del 5 de febrer al 7 de maig

Cada divendres de 20.30 a 22.30
**Rock, tango, cha-cha-cha, vals, fox,
pas doble, mambo, etc...**

Preu parella: 75 €

Places limitades.

**Inscripcions i
informació:** a

Gent del Masnou
Dr. Agell, 9
de 6 a 9
del vespre.

Tel 93 540 39 29

Organitza: Vocalia Recreativa

La cuina de l'Antònia

Ingredients per a 4 persones:

6 pits de pollastre, 225 de bolets variats tallats en juliana, 1 ceba, 4 branques d'api, 4 pastanagues, 2 porros i julivert, 1 kg de patates tallades a llesques, 125ml de nata líquida, 250ml de brou de pollastre, sal, 1 cullerada de mantega i 2 d'oli d'oliva

Elaboració:

Escalfem l'oli a la cassola de LeCreuset a foc mitjà. Hi afegim la pastanaga, l'api, la ceba i el porro i ho saltegem fins que comenci a daurar-se. Un cop cuites, les traiem i les escorrem bé.

Afegim els pits de pollastre a la cassola i els daurem per tots els costats igual. Quan estiguin, també els traiem i els escorrem. Mentrestant ja podem escalfar el forn a 140º.

Traiem la cassola del foc i hi posem la meitat de les verdures i les cobrim amb tres peces de pollastre. Ho cobrim amb una capa espessa de bolets, amb la meitat del julivert picat i condiment. Ho repetim amb les verdures, el pollastre i el julivert restant. Ho salpebrem. Hi aboquem una mica del brou calent i la nata. Ho cobrim amb les patates a llesques.

Amb el pinzell ho untem amb la mantega. Ho tapem amb la tapa i tot al forn de 2 a 3 hores. Hem de tenir cura, els darrers 20 minuts, de treure la tapa per torrar una mica les patates.

el cullerot

Sant Felip, 45. 93 540 97 41 el Masnou
Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51 Badalona
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

MASNOU.COM

WWW.EL

Portal social

Jordi Viñas Tremols
686 07 87 34

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Finques Puig S L
Serveis immobiliaris en general

 Administració i API
venda de pisos, cases i rústiques.

Propietat horitzontal
Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

COLOMS I COLOMS
TÈCNIQUES VERTICALS

 T

Protecció contra els coloms
Pintura de patis interiors
Reparació o substitució de baixants
Rehabilitació de façanes
Juntres de dilatació
TOT SENSE BASTIDES!

Toni Mora
659 145 053
652 433 620
93 30812 28

colomsicoloms@yahoo.es
colomsicoloms-tècniquesverticals.com

A T
àngel tena
JOIERS

Bon Any 2010

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

OFICIS DEL MASNOU DESITGEN A TOTA LA POBLACIÓ MOLT BON ANY 2010

REPARACIÓ DE CALÇAT

Antonio

TOTA MENA DE CALÇAT

Plaça Ramon i Cajal, 1
93 540 75 88

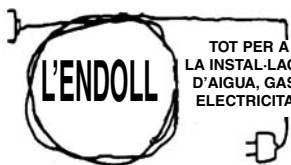
Construccions
Jiménez

Obres i reformes en general

607 947 004

Correu electrònic:
jimenezconstruccions@telefonica.net

INSTAL·LACIONS SEGARRA, SL

TOT PER A
LA INSTAL·LACIÓ
D'AIGUA, GAS I
ELECTRICITAT

Pere Grau, 72
Tel. 93 555 12 52 • 93 540 28 75
El Masnou

VENDA, LLOGUER I
REPARACIÓ DE
MAQUINÀRIA I ESTRIS PER
A LA CONSTRUCCIÓ I EL
BRICOLATGE

MOTORCAS

Som al polígon
La Bòbila

Garrofers, 5 (pont de Teià)
Tel. 93 540 17 89

INSTAL·LACIONS
Sabaté sl

Calefacció d'electricitat
per acumulació de calor

Lluís Millet, 109, 93 555 97 44

**MIQUEL
VINARDELL
I BOLART .**

INSTAL·LACIONS
D'AIGUA, GAS I
ELECTRICITAT

Girona, 35-37, 3r. 3a.
93 555 45 01 • 93 555 36 91

PROMOCIONES BOLART S.L.
CONSTRUCCIONS I REPARACIONS D'OBRES

Joan Llampallas, 17
Tel. i Fax: 93 540 04 13

CONSTRUCCIÓ

ARTECO

Pl. Marcel·lina Monteys, 1
Telèfon/fax: 93 540 39 06
08320 EL MASNOU

VREDESTEIN

MICHELIN

Jaume Estragués

Equilibrat electrònic
Alineació de direcció

Av. Joan XXIII, 28
Tel. 93 555 53 03

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
08320 El Masnou - El Maresme
Lluís Valls Marí

SUBMINISTRAMENTS ELÈCTRICS I FONTANERIA

S.E.F.

Vicenç Linares

J. Llampallas, 25 • 93 555 95 62
Ametllers, 12 • 93 555 83 91